

Nr. 4 (192)

Anul VIII
24 ianuarie 1959

HORA FRĂȚIEI

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Țărani deputați în divanul ad-hoc al Moldovei.

CENTENARUL UNIRII

de prof. Ion CRIANGA
rectorul Universității din Iași

Actul Unirii, îndeplinit definitiv la București la 24 ianuarie 1859 prin alegerea aceluiași domnitor Alexandru Ioan Cuza, care fusese ales și la Iași la 5 ianuarie 1859, este capătul unui lanț de fapte și frământări, izvorite din necesitatea dezvoltării istorice a poporului nostru.

Secolele al XVIII-lea și al XIX-lea au fost secolele în care s-au format majoritatea statelor naționale în Europa. Situația, particulară din punct de vedere politic, economic și geografic, a poporului nostru, a făcut ca această unitate de stat național să sufere întârziere. Forțele reacționare din afară și dinăuntru, rămășițe ale vechii societăți feudale, împiedicau unirea, care trebuia să fie însoțită de transformări progresiste, revoluționare. Desigur, acest eveniment, istoric pentru poporul nostru, a depins de conjunctura internațională din acel timp, de interesele statelor capitaliste deja consolidate și de imperiile cu structură reacționară. Astfel Anglia, Austria și imperiul otoman au fost net împotriva înfăptuirii unirii, în timp ce Rusia și Franța au sprijinit-o. Rusia a susținut chiar de la începutul secolului trecut necesitatea unirii Țărilor Române și primul pas concret de unire l-a realizat Regulamentul Organic. De altfel, însuși poporul rus, prin reprezentanții lui progresiști N. Cernișevski și N.A. Dobroliubov, a exprimat înțelegere și a salutat cu căldură înfăptuirea unirii.

Actul Unirii a fost pregătit de oameni înaintați și luminați pentru acele vremuri, progresiști, animați încă de ideile revoluționare ale anului 1848; întregul popor român, care năzua de mult la unitatea și indepen-

dența lui politică, a susținut cu toată energia unirea și, până la urmă, populația largă, a celor de jos, a celor ce muncesc, a impus să se facă acest act, împotriva forțelor reacționare, antiunioniste.

Din păcate, însă, unirea înfăptuită n-a putut urma atunci o linie progresistă și democratică, deoarece păturile muncitoare de la noi nu erau organizate.

Burghezia, slabă și lașă s-a înțeles cu marea moșierime reacționară și retrogradă și, într-un scurt interval de timp, au folosit unirea Țărilor Române numai în scopurile lor meschine de clasă dominantă.

După eliberarea țării noastre, în anul 1944, cu sprijinul direct al glorioasei Armate Sovietice, și după luarea puterii de către clasa muncitoare, se consolidează și se desăvârșește unirea moral-politică a poporului nostru în noua orientare a statului de democrație populară, pe drumul luminos al construirii socialismului. Ceea ce a rămas, decenii de-a rândul după unire, doar un deziderat al maselor — democrația adevărată — s-a înfăptuit abia în zilele noastre.

Elaborând hotărârea cu privire la pregătirea și sărbătorirea Centenarului Unirii, partidul și guvernul arată cât prețuiesc și câtă importanță dau evenimentelor istorice care au dus la dezvoltarea poporului nostru.

Această hotărâre este bine cunoscută și a fost primită cu toată mulțumirea și satisfacția de muncitorii din fabrici și uzine, de țăranii muncitori, de intelectuali.

Ca cetățean al Iașului, nu mă pot reține de a nu arăta că ieșenii s-au bucurat nespuse de mult la apariția acestei hotărâri, în care se prevede ca în vechea capitală a Moldovei, care a fost una dintre scenele importante pentru înfăptuirea unirii, să aibă loc acțiuni deosebite.

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza și stot-

nicul său Mihail Kogălniceanu și-au dat seama că Iașul a fost sacrificat pe linie politică și economică, prin fixarea capitalei la București. Drept compensație, ei s-au gândit să-i rezerve o activitate nobilă și demnă: să fie Iașul un centru de cultură și știință.

Astfel se înființează, un an după unirea Țărilor Române primul for de mare cultură și știință din țara noastră, Universitatea din Iași. În anul 1960 se va sărbători și centenarul primei universități din țară; pregătirile pentru acest centenar, prin grija partidului și guvernului, au și început.

Totuși, în timpul regimului burghezo-moșieresc, după plecarea lui Al. Ioan Cuza din țară, Iașul a început să fie uitat, și el mergea spre o decădere economică și culturală gravă. Un suflu nou de viață i s-a dat Iașului numai în anii regimului democrat-popular. S-au alocat fonduri mari pentru refacerea și reconstruirea orașului. S-a acordat o grijă deosebită reînvierii vechii tradiții de cultură și știință. Acum, în Iași sînt patru institute de învățămînt superior, o filială a Academiei și multe școli medii și școli tehnice. Pe lângă vechile instituții de cultură, cum este Teatrul Național, în anii de democrație populară s-au înființat Filarmonica și Opera de Stat.

Dar nu numai atât; în Iași înflorește astăzi industria noi — cum este fabrica de antibiotice — prin care i se creează o bază economică trainică.

Centenarul Unirii, care găsește întreaga noastră țară în plin avînt al construcției socialiste, a aflat și Iașul în plină reconstrucție. Și fără îndoială că oamenii progresiști din Iași care au votat pentru unire atunci, la 5 ianuarie 1859, ar fi fost cu totul mulțumiți să vadă progresele realizate în acești ani în vechiul lor oraș, fosta capitală a unui principat mic și subjugat.

Centenarul Unirii

*Trec peste Milcov. Trenul se restrînge
Pe ape, ca un fulger pămîntesc.
Bogată, țarna diamante strînge,
Argintării din cer se risipesc.*

*Sub gheață, valul murmură-n coclaur.
Și oîntul cîntă-n trîmbiți și-n diori.
Luna și-a-nțins alțișele de aur
În cînstea așteptatei sărbători.*

*Ci, să-mi răspundă deci natura toată
Pe cine prăznuim? Și a sosit
Din urmă cu un secol Moș Ion Roată
Ca dintr-un mit frumos, ca dintr-un mit.*

*Purta, semei, căciulă astrahănă,
Pleptar cu flori și împletit chimir,
Apea lulea de os, altoimănă,
Parcă sosea la Cuză, mosafir.*

*Povestea cu o piatră mare foarte
Pe care singur s-o cîntăști nu poți
Sosește cu Ion Roată, de departe,
Către cei oii, din lumea celor morți.*

*Unire! Cît de împede răsună,
E o lumină de mijloc de zi.
Sorbit-am Milcovul deci, împreună,
Ca-n persurile lui Alecsandri.*

*Și-abia zolcniră, în unire, anii
Plină ce iataganul s-a iopit.
La Pleona și la Grioița, curcanii,
Îi puseră și birului sfîrșit.*

*Și iarăși anii trec cu sacadată
Măsură pe un vast cadran solar.
Mult mai trziu cătușa fu sfărmată,
Mult mai trziu din oac lumini răsar.*

*Dar iată-le-s puternice eterne,
Crescute la Bicaz și la Borzestii.
Solia lor ca aurul se cerne,
Peste cîmpele moldovenești.*

*Vezi Ion Roată, tu nu ai nici umbră
Atît de multe-s marile lumini.
Jur împrejurul nostru se preumblă
Înaltii poîți, de parcă strălucim.*

*Noi înșine părem lumind oie
Și mișcătoare pe acest pămînt.
Bine-ai venit din vis și veșnicie
Moș Ion Roată, -n persuri să te cînt.*

*Am să-ți arăt un peac de la unire,
Și am să-ți cînt prezentul meu major
Din care pot să tind spre nemurire
Alături de întregul meu popor.*

Ion BRAD

Visuri

... și noi mai nici de unele bu-
nuri ale țării nu ne-am îndulcit..."

(Din jalba călășilor
din divanul moldovean)

*Pe-atunci oiași și voi
Să fie o țară —
Nu cîmpuri de cucută
Cu otrava lor amară,
Doar pentru voi, amarnic,
Și amărîți s-o beți,
Sub botereasca silă
Și-al biciului judeși;*

*Un cîmp al flecărui
Cum vi l-a spus Bălcescu,
Înmormîntînd serbia,
Moșta, boterescul.
Și înima-nșetării
Prin veacuri să-și aline
Arsurile c-un șipot
De ape reci și line.*

*Să fie o grădînă
În care lîn să culce
Aromele pe fruntea
Sărată-o boare du'ce,
O dîmneață-n care
Spînarea să n-o-ndoi!*

*Visată, țara-aceea
Am făurit-o noi!*

Printre atîtea tablouri, stampe, arme și documente, printre atîtea obiecte și veșminte coborîte dintr-un secol trecut — în tăcerea acestor săli de muzeu, aud glasul înaintașilor. Ca într-un miracol, chipurile lor prind viață pe neașteptate și îmi vorbesc. Timpul se răstoarnă și mă aflu cu o sută de ani în urmă și mă plimb cu Raffet sub cerul unui ev dispărut. Din stampe, ca pe un ecran, apar Galații cu portul din acele vremuri, un hîlc din Țara Românească, infanteria valahă defilînd în pas alergător, apar zeci de chipuri care vorbesc despre viața unor timpuri de zbcucium și frămînt. O după-amiază petrecută într-un muzeu ca cel ieșean al Unirii, înseamnă o călătorie — instructivă și pasionantă totodată — în istorie.

Muzeul fiind conceput într-un spirit analitic, primele documente expuse sînt din anul 1829, data Tratatului de la Adrianopol. Unirea se va desăvîrși abia peste trei-zeci de ani de la această dată, dar mlădițele ei cresc în anii premergători. „Regulamentul Organic” — expus în muzeu — a asigurat celor două principate o dezvoltare similară prin organizarea administrației și a armatei. Un document din 1846 arată proiectul de învoire pentru desființarea vămilor, iar altele vorbeac despre convențiile încheiate între Moldova și Valahia în anii aceia.

Activitatea revoluționarilor romîni ocupă trei săli. Demne de remarcat, pentru ideile pe care le vehiculează, sînt „Dorințele Partidei Naționale din Moldova”, redactate de Kogălniceanu, care, în urma înfringerii mișcării din martie 1848, din Moldova, se afla refugiat în Bucovina. Vorbînd despre instituțiile capabile să regenereze patria, Kogălniceanu scria: „... Partida Națională mai

propune una ca cunună tuturor, ca cheia boltei fără care s-ar prăbuși tot edificiul național: aceasta este Unirea Moldovei cu Țara Românească...”

Drumul spre Unire a fost plin de lupte. Documente care poartă patina vremii atestă lupta dusă între unioniști și antiunioniști în divanurile ad-hoc din Moldova. În „Protestația locuitorilor din Moldova în contra modului de aplicare a firmanului pentru convocarea divanurilor ad-hoc”, se protestează împotriva mașinațiunilor înaltei Porți, arătîndu-se că: „Caimacamia de trei membri ce ar fi putut păstra ordinea și menținerea stării legale, se înocuește de caimacamii de-a dreptul numiți la Constantinopol, în contra drepturilor străvechi ale Principatelor și în contra stipulațiilor Tratatului de la Paris, carele voia suspendarea lor nu urmarea sub o altă formă a puterilor Domnești”.

Pictori și sculptori ieșeni contemporani s-au inspirat din epoca frămîntată a divanurilor ad-hoc. Sălile muzeului sînt împodobite cu pictura „Divanului ad-hoc al Moldovei” de Dan Hatmanu, „Moș Ion Roată și divanul ad-hoc al Moldovei”, basorelieful de E. Birleanu și Vl. Florea, „Adunarea Electivă din Țara Românească”, de Eugen Ispir etc.

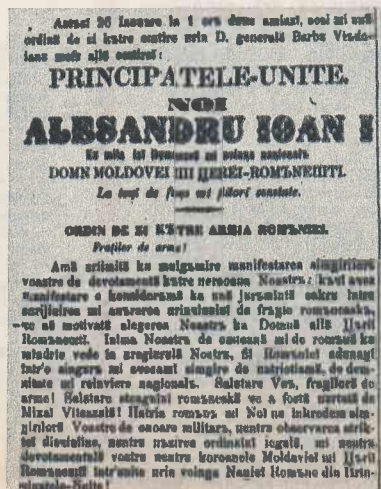
...La 5 ianuarie 1859 adunarea deputaților din Moldova îl alege ca domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. La 24 ianuarie, deputații din Muntenia le urmează pilda.

Un entuziasm rar înțlmit cuprinde masele: Unirea, vis atît de mult dorit, se înfăptuise.

Numeroase sînt obiectele și documentele aflătoare în muzeu care oglindesc aceste timpuri și scurta domnie a lui Alexandru Ioan Cuza. O înșiruire a lor ar fi prea puțin edificatoare, Ele trebuie văzute.

I. CORIBAN

Ordinul de zi către armată dat la 26 ianuarie 1859 (stînga) și divanul ad-hoc al Țării Românești (dreapta).

ÎN ÎNTÎMPINAREA CELUI DE AL XXI-LEA CONGRES AL P.C.U.S.

POEM DESPRE OAMENI ȘI UNIVERS

de Radu BOUREANU

Congresului Partidului scump — munca noastră
însușeșită!

Artiz de V. SURIANINOV

Nu există poem mai frumos despre oameni și univers, decât însăși poezia oamenilor, a vieții și poezia lucrului care-l înfăptuiesc oamenii în univers.

Uneori și cifrele, statisticele închid în ele sau exprimă o potențată poezie. Acesta e fenomenul „Cifrelor de control ale dezvoltării economiei naționale a U.R.S.S. pe 1959-1965“. Ele vorbesc despre hotărâri grandioase, despre perspectivele de muncă eroică, despre abnegație și despre marea răsplată a rezultatelor la capătul celor șapte ani și încă mai devreme. Ele vorbesc de ridicarea bunăstării a oamenilor muncii, despre o parte a lumii care caută și va izbucni, într-o nouă perioadă a dezvoltării sale, să ridice la scară urlașă un „tournoi“, o întrecere, pe calea pașnică a dezvoltării economice și a îmbunătățirii neostoite a mijloacelor de trai ale oamenilor muncii.

Ce spune marea poem realist al planului de șapte ani? Ascultă-i muzica cifrelor, deprinde-i marile și limpezile înțelesuri... Este oare o îngimfare? Este oare lăudăroșenie? Nu! fiindcă nu e vorba de un om care să-și trîmbițeze genialitatea, este vorba de genul unui popor uimitor de harnic, care înfăptuiește lucruri mari cu o nemăsurată modestie. Este vorba de înfăptuirii care nu urmăresc câștiguri din pofta de câștig care sufoca de-a lungul istoriei omenirii, care înăbușea rațiunea și omenia, ci pentru câștigul marilor mase, câștigul care aduce liniște și belșug.

Din planul de șapte ani, din cîmpul cifrelor de control ale dezvoltării economiei U.R.S.S., ca dintr-o hartă grăitoare, ca dintr-un tablou ce prinde viață, noțiunile se preschimbă în realități, în materie, în fontă, în oțel, în minereu, în petrol, gaze, energie electrică, ciment, lapte, ouă, carne și toate se așază ordonat și strălucitor în urlașele rafturi ale anilor.

Poporul sovietic, prin planul de șapte ani, pășește în „etapa hotărâtoare a întrecerii cu lumea capitalistă, fiind practic trebuie îndeplinită sarcina istorică de a ajunge din urmă și a întrece cele mai dezvoltate țări capitaliste în ce privește producția pe cap de locuitor“. Și le va întrece. N-am stat noi privind, cum din largile și încercatele ritmuri de muncă poporul sovietic a pregătit drumul sputnicilor și al rachetei de azi, ce a trecut de Lună? N-a întrecut știința și tehnica sovietică pe cea mai înaintată țară capitalistă în această cale?

„Urlașă forță vitală a orînduirii sovietice

s-a manifestat în mod vădit în faptul poporul sovietic, învingînd toate greutățile și obstacolele din calea sa, a creat o economie socialistă, puternică și înfloritoare“.

Urlașă forță vitală a poporului sovietic genul său au învins barierele spațiului cosmic, ca să-l cunoască tainele. Ca în basm cînd buzduganul lui Făt-Frumos lovea rînd vîmle văzduhului, în porțile de arad de fier, de oțel ale împărăției zmeilor sputnicilor și planeta artificială au sfîșiat tîvălurile nopții eterne, toate rebusurile nelegate ale spațiului cosmic. Sau dacă încă pe toate, le vor dezlega pe rînd, fie vor trebui să bată și la porțile infinitului Buzduganul acesta al cuceririi cu înfîlcă a cerului și adîncului acestui cer idea schimbător la culoare, n-a bătut numai porțile simbolice, n-a străbătut numai neblatele căi, a bătut cu zvon de spaimă conștiințele nu prea limpezi nici nepătate zmeilor imperialismului, a trecut prin zîmbirilor recli, care bat în ritmul războiului rece.

Buzduganele acestea cosmice au fost tute și modelate pe nicovalele mari ale dărilor și puterii de brațele vînjoase ale poporului, călțite în flăcările creatoare ale genului și poleite de marea lumină a desăvirșii. De aceea ele sînt neîntrecute și întrecute, aceea ele bat cu atîta putere și la atîta deștare, escînd și crescînd un zvon pe care aude toată omenirea, pe care-l aud spațiul interplanetar și poate legendarii, fantasticii oameni din planetele închipuie cu viață.

Nu există poem mai frumos, mai străbătut de urlaș flor poetic despre zborul acesta spațial, în adîncurile cosmosului, decât poem adevărat al zborului rachetei care a trecut Lună, care a devenit unul din locotenenții Soarelui.

Noi sîntem datori să-l cîntăm, totuși, îi prin acest mărunț zvon al viersului nostru pârtași la marea sărbătoare a genului uman a genului poporului sovietic. Ne alăturăm fiului nostru sunet la marea simfonie cosmică pe care o cîntă coardele imateriale ale universului zbor. Sînt puține cuvînte și puține imagini care să cuprîndă urlașă imaginea nemăpomenitei călătorii și a drumului de chis oamenilor pentru zonele pe care năvălitatea bigotismului mistic le popula, le fin deschise doar siluetele de îngeri și heruvim sau zeller și umbrelor antice viziunii Olimpului și Cîmpului Elizee.

1) Brigada minerului Nikolai Mamai, Erou al muncii socialiste, de la mina „Severnaia-2“ (Donbas), și-a luat angajamentul să dea pînă în ziua deschiderii Congresului, 11.500 tone cărbune peste plan. Angajamentul a fost îndeplinit cu mult mai înainte, la 6 ianuarie.

„Darul brigăzii lui Mamai celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S.“ — era scris cu creta pe vagonetele încărcate cu cărbune peste plan.

2) Angajamentul luat de colectivul Uzinei de automobile de mic litraj din Moscova: „Vom da în dar celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., 2.050 automobile „Moskvici“ peste plan“ — a fost îndeplinit.

În fotografie: cîteva din cele 2.050 de mașini produse peste plan.

NĂVALNICUL MERS ÎNAINTE

de K. IGNAȚIEV

maistru principal la Uzina de mașini de rectificat din Moscova

Cînd istoricii vor scrie despre anii strălucitelor victorii ale socialismului în U.R.S.S. și despre începutul perioadei de intensă construire a societății comuniste, ei vor consemna la loc de cinste evenimentele ce s-au petrecut la sfîrșitul anului 1958 și începutul anului 1959, apreciîndu-le în întreaga lor măreție și adîncă lor semnificație.

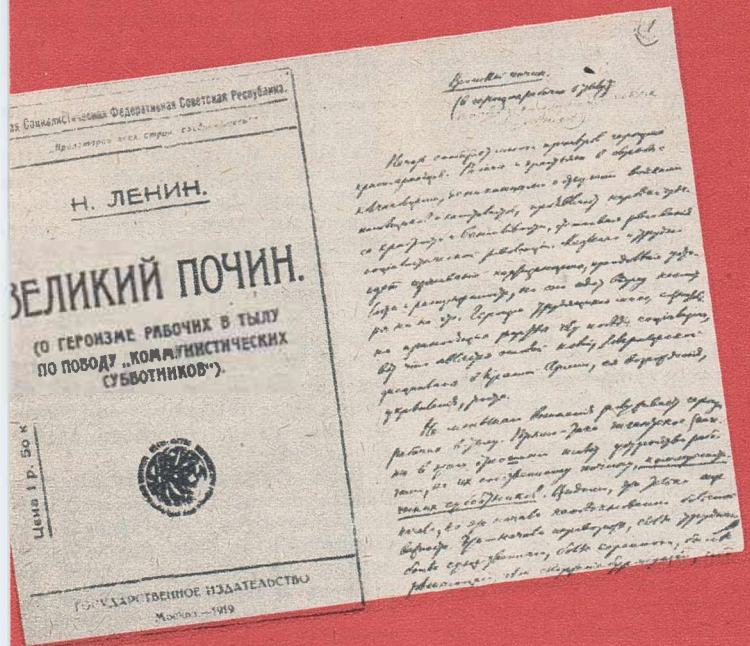
Este o fericire pentru noi, oamenii sovietici, că sîntem martori și participanți la aceste evenimente. Trăim zile care adevărat istorice, zile în care poporul nostru întîmpină cu izbînzii epocale cel de-al XXI-lea Congres al Partidului nostru.

Tezele raportului care va fi prezentat de N. S. Hrușciov la Congres cu privire la planul de șapte ani, ca și legea privitoare la reorganizarea sistemului învățămîntului public continuă să fie pe larg dezbătute de întreg

poporul sovietic, dornic de muncă mai bine, de a-și dăruia toate forțele, toată energia, în fața uriașei grabnice a marelui plan.

Forțele creatoare ale țării noastre sînt inepuizabile. Pe tîmpul cuprinsului ei se desfășoară la întrecerile socialiste, muncitorilor vin cu nenumărate propuneri de raționalizări, cu noi angajamente prețioase, cu noi și nedeșăbîșiri de plan. Iar racheta cosmică sovietică ce s-a transformat în prima planetă artificială sistemului solar constituie un din cele mai mari succese științifice și tehnice sovietice, totodată un minunat dar oferit de poporul nostru Congresului P.C.U.S.

În aceste zile de puternic avînt patriotic și de muncă se manifestă cu o deosebită forță unitate de nezdruccinat dintre Partidul Comunist și poporul sovietic.

„Marea inițiativă“ — prima pagină din manuscrisul lui Lenin — lucrare închinată subotnicilor comuniste, în care genialul conducător al statului sovietic vedea „mugurii comunismului“.

În depoul Moscova-Triaj pe linia de cale ferată Moscova-Kazan, la subotnicul din 1 Mai 1920, se realizează un lucru pe care obiectivul fotografic nu-l poate reda, dar pe care îl consemnează istoria: reabilitarea muncii, transformarea ei dintr-o povară umilitoare într-o chestiune de onoare. De aici a pornit „marea inițiativă“ a anului 1919. →

Bucuria pe care o produce cuvântul aprobativ și entuziast al tovarășului de departe e profundă și dătătoare de elan. Prima brigadă a muncii comuniste citește telegramele de salut trimise de tineretul colhoznic și cel din uzinele de pe întregul pământ sovietic. ↓

FLORILE COMUNISMULUI

de Ioan GRIGORESCU

tirea cuprindea nu-mai zece rânduri. Era publicată cu caractere mici pe o singură coloană în „Pravda” din 23 mai 1919: „La 17 mai a avut loc pe linia ferată Aleksandrovskaia primul „subotnic” comunist. 98 de oameni, comuniști și simpatizanți, au

lucrat conform hotărârii adunării generale 5 ore suplimentare în mod gratuit...”

În aceeași zi, Lenin a decupat știrea din ziar și, lipind-o pe una din paginile manuscrisului său „Marea inițiativă”, a adăugat pe margine o indicație pentru tipografi: „Literă groasă”.

Se înscrisa astfel, în cartea construirii socialismului în Uniunea Sovietică, germenul unei unișări patriotice de masă cum nu mai cunoscuse istoria. „Subotnicile comuniste — spunea Lenin — sînt începutul unei revoluții mai grele, mai esențiale, mai radicale, mai hotărîtoare decît însăși răsturnarea burgheziei, căci ea înseamnă victoria asupra propriei noastre rutine, asupra desmățului, asupra egoismului mic-burghez, asupra acestor deprinderi pe care capitalismul blestemat le-a lăsat moștenire muncitorului și țaranului.”*)

Subotnicile (cuvîntul vine de la numele zilei de sîmbătă, zi în care a avut loc prima acțiune de acest fel) aveau să transforme munca, dintr-o sarcină grea și umiltoare, într-o chestiune de onoare, de merit și eroism. Deci, pentru istorie — literă groasă.

Era încă proaspătă cerneala cu care se tipărise litera roșie a revoluției. Înscris tot cu literă groasă, preluatul ei: jertfa masacrațiilor în „duminica sîngeră”, gestul potemkinistilor, lupta drujinelor din „Krasnaia Presnia”, apoi eroismul înfăptuitorilor lui Octombrie Roșu și al învingătorilor contrarevoluției, albilor și intervenționiștilor străini, germina acum o inițiativă grandioasă — aceea a reabilitării muncii. 17 mai 1919 stabilea, prin primul subotnic comunist la depoul Moscova-Triaj, de pe linia de cale ferată Moscova-Kazan, punctul de pornire al acestui început de o neobișnuită importanță. În subotnicile care au cuprins atunci toată Țara Sovietelor, a apărut fenomenul întrecerii socialiste, care, prin extinderea sa furtunoasă în anii primelor cincinale, prin îmbinarea cu cel mai înflăcărat patriotism în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei și prin caracterul său larg popular în anii de reconstrucție de după război, a constituit izvorul puternic al creșterii productivității muncii și înfloririi forței productive a U.R.S.S.

La aproape 40 de ani de la primul subotnic comunist, în cinstea celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., muncitorii depoului Moscova-Triaj au dat ființă unei noi „mari inițiative”. Se află acolo fiii și nepoții celor care cu patru decenii în urmă luau cu asalt trecutul, realizînd reabilitarea celei mai creatoare forțe omenești, munca socială. Sînt ei înșiși sau fiii lor — Korceaghinii care atunci au călit oțelul în focul luptei pentru puterea sovietică și au străbătut cu glorie drumul de la asaltul Pala-

tului de iarnă pînă la asaltul cosmosului. Sînt Davidovii, care atunci au desțelenit pămîntul înțepenit de haturile miciei proprietăți, iar mai tîrziu au răsturnat brazdele stepelor virgine pe o suprafață de 33 milioane de hectare. Sînt romanticii care au construit Komsomolskul pe Amur, entuziaștii din Tinăra Gardă, reclăditorii Stalingradului, constructorii Canalului Volga-Don și ai Kuibișevului, cei care prin munca lor unită cu a oamenilor de știință, au realizat sputnicii și racheta lansată în cosmos.

Ca și în 1919, cînd depoul Moscovei marca punctul de pornire al subotnicelor, astăzi la enunțarea și punerea în practică a grandiosului plan de construcție desfășurată a comunismului, noua „mare inițiativă” a apărut tot aici și cuprinde întreaga Țară a Sovietelor.

A învăța să muncești și să trăiești în stil comunist, a justifica prin fapte înaltul titlu de constructor activ al noii societăți! Cu această lozincă și-au început lînța brigăzile muncii comu-

niste, subotnicile de astăzi ale poporului sovietic. Un suflu nou a străbătut lumea Korceaghinilor, a Davidovilor, a desțelenitorilor stepelor sălbatice siberiene, din nou o „mare inițiativă” cuprinde masele și primii care îi răspund sint tinerii. Pornită de acolo, din locul unde s-a ținut primul subotnic, ideea brigăzilor muncii comuniste a străbătut întinsul pămînt sovietic de la un capăt la altul, căpătînd în noua etapă din viața statului sovietic o dezvoltare uluitoare de rapidă. A trăi în stil comunist — iată ce-și propun fiii celor care cu patruzeci de ani în urmă luptau pentru a schimba o viață cînească pentru un trai omenesc.

În fotografiile de acum patruzeci de ani părinții tinerilor din brigăzile muncii comuniste de astăzi, participanții la primele subotnice comuniste ne apar ruși, storși de oboseală și de inaniție. Hainele lor păstrau încă noroiul tranșeelor; încă nu le fuseseră țesute găurile făcute de gloanțe; mina abia trecuse de pe patul armei pe coada lopeții.

Fiii lor aparțin țării cu cel

mai mare număr de ingineri și savanți, cu o formidabilă putere economică, prima care a luat cu asalt cosmosul, cea dintîi constructoare a comunismului. Î vedem astăzi viguroși, plini de sănătate, veseli, entuziaști. Exemplul părinților a dat roade bune și bogate. Ștabela eroilor participanți la primele subotnice comuniste, care cu prețul unor eforturi nemaivăzute au ridicat Țara Sovietică din ruine, a celor din brigăzile de șoc ale primelor cincinale, care au construit cu abnegație bazele industriei sovietice, a fost preluată de înfăptuitorii de azi ai comunismului. O nouă „mare inițiativă” se înscrisă cu literă groasă în istoria statului sovietic.

Între uluitoarele cifre ale planului de șapte ani privitor la construirea desfășurată a comunismului, ideea brigăzilor muncii comuniste e adusă de poporul sovietic ca răspuns că tot ce prevede planul șeptenal e viabil și pe deplin realizabil. La sarcinile de acum 40 de ani, subotnicile comuniste au dat un răspuns pe care viața l-a confir-

Brigada și-a luat angajamentul să califice 15 lăcătuși dintre elevii școlilor medii din Moscova. Amatorii n-au întîrziat să se prezinte. Bucuria cu care vin ei să-și însușească meseria se poate citi pe fețele celor doi elevi de la o școală învecinată cu depoul-Triaj, pe care îl pregătește meșterul lăcătuș Anatoli Lisîtki.

*) V. I. Lenin, Opere alese, vol. II
PAR. 477

Pe frontul muncii a apărut o inscripție care simbolizează o etapă istorică: „Atelierul comsomolist de tineret, al muncii comuniste“.

mat pe deplin. La cele actuale, care cifric pot fi exprimate prin mai mult cu 65-75% la fontă, 56-65% la oțel, 52-64% la laminate, 100-120% la energie electrică, 100% la extracția țiteiului, 23% la cărbune, 400% la gaze naturale, 1.100-1.300% la fibre sintetice, și în medie pe toată industria, la 80% — brigăzile muncii comuniste răspund: realizabil!

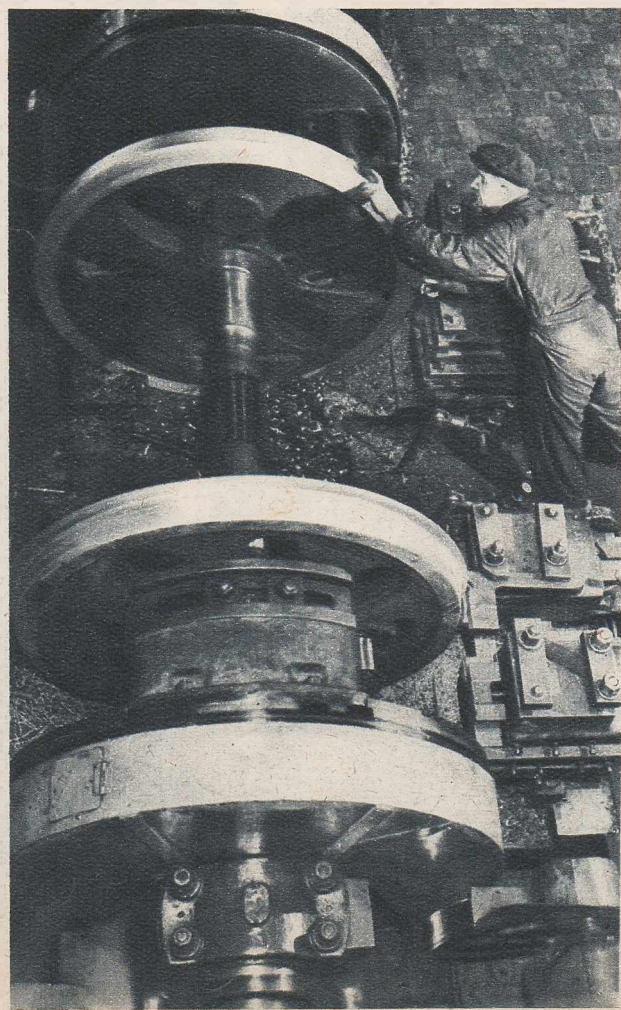
„A trăi în stil comunist“ e litera groasă a prezentului. Tradusă în fapte, aceasta înseamnă sporirea continuă a productivității muncii, însușirea tehnicii moderne, a tehnologiei înaintate, asimilarea de cunoștințe, ridicarea măiestriei profesionale. În plus, se adaugă ajutorul reciproc între membrii brigăzilor la învățatură, la asimilarea tuturor comorilor culturii, respectarea riguroasă a moralei socialiste, lupta neîncetată împotriva rămășițelor trecutului.

Pornită din mijlocul muncitorilor creatori ai primului subotnic comunist, „marea inițiativă“ a anului 1958 a stîrnit ecouri la Leningrad și Kiev, în Estonia și Sahalin, în Caucaz și Ural, pe țărmurile Baikalului și Caspiceii, în taiga și stepa kazahă. Ea a fost materializarea felului entuziast în care poporul sovietic a primit tezele ce vor fi prezentate de N. S. Hrușciiov la cel de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S.

De bun augur, noua „mare inițiativă“ a tineretului sovietic — întrecerea pentru crearea de brigăzi ale muncii comuniste — capătă sens istoric.

Despre subotnicile comuniste Lenin a spus că ele ar fi „mugurii comunismului“. Mugurii s-au deschis de mult, au dat crengi viguroase pe care astăzi se deschid flori.

Exigența față de propria muncă a devenit cel mai bun verficator. Brigăzile muncii comuniste luptă pentru dreptul de a produce detalii industriale eu garanție fermă de funcționare, fără a le mai încredința spre recepționare verficatorilor. Maistrul Ivan Vetken, membru al brigăzii muncii comuniste, și-a cîștigat deja acest drept.

Aci, la depoul gării Aleksandrovskala, azi depoul Moscova-Triaj, la 17 mai 1919 a avut loc primul „subotnic“ comunist. 40 de ani mai tîrziu, ca răspuns la planul de construcție desfășurată a comunismului și în cinstea celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., tot de aici a pornit „marea inițiativă“ a anului 1958.

DIN ZILELE UNIRII. *Sus:* București 24 ianuarie 1859. Masele populare impun alegerea lui Al. I. Cuza ca Domn al Munteniei după ce la 5 ianuarie fusese ales Domn al Moldovei. *Jos:* Deputatul Ion Roată vorbind în divanul ad-hoc al Moldovei. (Tableouri în ulei de Eugen ISPIR)

La Cîmpuri, în satul lui MOȘ ION ROATĂ

de Clcerone THEODORESCU

— Cuvinte și fapte de-un secol,
imagini și oameni de azi —

Gospodăria colectivă din comuna Cîmpuri poartă numele legendarului țăran luptător pentru unire, Ion Roată.

„În tot cuprinsul Vrancei” — observa Al. Vlahuță — „cu oameni mîndri de graiul și de portul lor românesc, de doinele și de legendele lor...” „e un farmec care ne spune că am pășit pe pragul unei alte lumi...”

Sîntem chiar aici, la pragul Vrancei, în comuna Cîmpuri-Panciu, pe valea Susiței care în leatul 1.500 despărțea munții Tudorei Vrîncioaia de ai hotarnicului său Pătru Rugină. Ne aflăm, așadar, în plin farmec al acestei „alte lumi” de care vorbea vremii sale autorul „Romîniei pitorești”.

Și ne aflăm, totuși, în plin farmec al unei „alte lumi” care este, foarte mult și foarte limpede, a vremii noastre.

Aici unde răzeșilor, aduși în sapă de lemn, dajdia le-o plătea mărinimos boierul, care le lua, în schimb, pămîntul; și unde, pe vreme de foamete, arendașul, ca om de omenie, le dădea iarna un căuș de mei pentru mămăligă, iar la capătul celălalt al anului le lua pămîntul; și unde boierul pentru o datorie neplătită, arendașul pentru sîndrila nelucrată, vechilul pentru fînul nedat, le lua pămîntul; — aici înțelegi mai bine cîtă suferință biruitoare strălucește dinăuntru și cîtă îndreptățire stă cuprinsă în aceste litere:

„Gospodăria colectivă Moș Ion Roată” sau:

„Căminul cultural Moș Ion Roată”
sau pur și simplu:
„Casă memorială”,
„Dispensar”,
„Casă de nașteri”,
„Magazin universal”,
„Bibliotecă”,
„Restaurant”...

★

Din Cîmpuri era cel care, la 26 octombrie 1857, semna — prin punere de deget căci nu știa carte, dar în fruntea tuturor, căci îl recunoșteau toți ca pe sfetnicul lor de nădejde — propunerea deputaților săteni în divanul ad-hoc, după secole de răzluire a drepturilor și jefuire a pămînturilor:

„...noi trimișii deputați săteni din partea lăcuitorilor pontazi a patrușprezece ținuturi ale Moldovei, intrunindu-ne ca să rostim dorințele treptei noastre în privirea noului

aședămint și a noiei orînduiei ce are a se pune în țeară, și chibzuindu-ne noi în de noi despre nevoile și durerile a douăsprezece sute de mii de suflete, care ne-au trimes să fim răsunetul gemetului lor la marea adunare alcătuită din toate treptele țerii, în numele acelora glasul nostru slab rădicîndu-l, adevărul ca înaintea lui dumnezeu mărturisim...”

Ce mărturiseau ei rezumînd geamătul a douăsprezece sute de mii de suflete?

Să urcăm cîteva clipe în bolta timpului lor, să ștergem cu palmele calde colbul strins al sutei lor de ani, și ca din douăsprezece sute de mii de turle să ascultăm bronzul acestor clopote de revoltă și luptă: „Nu facem înfruntare nimărui și să avem iertare... spuind adevărul.”

„Dorim ca tot poporul romîn să se înfrățască și să trăiască în pace...”

„Treapta lăcuitorilor pontazi cere ca pentru viitorime săteanul să fie și el pus în rîndul oamenilor, să nu mai fie pînă acum asămăluit cu dobitoacele necuvîntătoare.”

„Bătaia care atîta amar ne-a umilit și ne-a ovilit; biciul și varga care de multe ori au batjocorit părul cel alb al părinților noștri și au făcut pe femeile noastre să-și peardă pruncii din pîntecele lor; să se rădice pentru totdeauna...”

„Nu voim drepturile nimărui, dar nici al nostru să nu se întunece!”

Jalea și forța acestor cuvinte mi se par mai expresive decît orice tălmăcire, decît orice adaus.

★

Le-am căutat, mi-au trebuit, am recitit cu înfrigurare, cu inima strînsă dar și cu o nouă bătaie a inimii, slovele acestui zguduitor document al istoriei luptelor țărănești din vechea Romînie. Pentru că în cimitirul din Gura Văii, satul de sus din cele șapte ale comunei Cîmpuri, în fața crucii albe pe care scrie: „Aici odihnește Moș Ion Roată, deputatul țărănimii în divanurile ad-hoc din 1857, decedat la 20 februarie 1882, în etate de 76 ani; această cruce s-a ridicat spre veșnică amintire în anul

1909 — Țăranii din Cîmpuri...” mi-au colindat în auz multă vreme frînturi sfîșiate, glasuri abrupte, reînviata ecouri dintr-o buibuitoare cascadă de lacrimi:

„ispravnicul ne-a bătut...
privighitorul ne-a bătut...
jandarmul ne-a bătut...
zapciul ne-a bătut...
vătășelul ne-a bătut...
vechilul ne-a bătut...
boierul de moșie ne-a bătut...”

Ce-au răspuns atunci în întîmpinarea lor la divanul ad-hoc mării proprietari? Se cuvîn reamintite, în litera lor, acele opinii de gheață, acele răstălmăciri meștere și ipocrite, ale Comitetului marilor proprietari:

La casa de nașteri.

„1) această propunere... introduce principiile unei teorii subversive și atîtă discordia și ura între proprietari și țărani...”

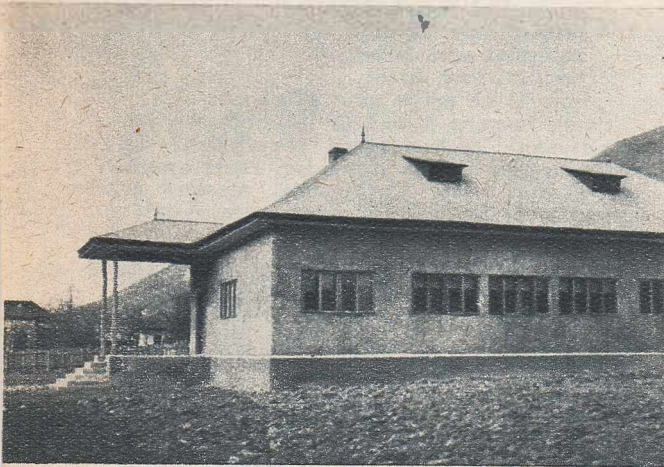
2) nici stilul nici tendințele comunistice (textual! — n.r.) din citata tînguire, nu se pot imputa deputaților săteni care se văd subscriși în ea rămîind răspunzători numai complotorii ei!”

Școala elementară. →

Casa în care a trăit și a murit Ion Roată.

Căminul cultural din Rotilești-Cimpuri.

În concluzie, adică acolo unde se dă întotdeauna arama pe față, marii proprietari cereau ca:

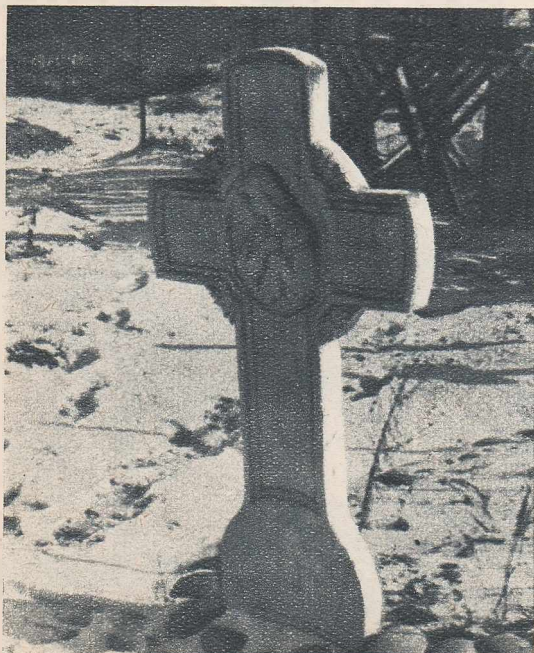
„Relațiile dintre proprietarii și țărani lucrători de pământ... să se reguleze prin — alcătuirii de bunăvoie!”

★

La mărturiile istoriei, oamenii de azi — care trăiesc sau au trăit vreme îndelungată în Cimpuri, ca fostul învățător *Gh. Vilcu*, pensionar în vîrstă de 79 de ani — aduc completările tradiției orale:

„Cînd se discuta, în divanul ad-hoc din Iași, chestiunea împroprietării țărănilor prin exproprierea moșiilor și în legătură cu aceasta despăgubirea boierilor, adică plata de către țărani a pămînturilor ce vor primi, unul dintre deputații boieri potrivnicii aces-

Aici doarme somnul de veaci Moș Ion Roată.

tui proiect, întrebă cu glas tare ca să fie bine auzit:

— Dacă se dă pămîntul la țărani, cu ce vor plăti aceștia? că nu au bani...

Atunci se scoală Moș Ion Roată și ridicînd brațele deasupra capului strigă:

— Cu țieea!...

Și arată tuturor palmele sale bătătorite de coada sapei și înțepate de pălămidă. Alexandru Ioan Cuza, boierii tineri și toți deputații săteni, l-au aprobat.

Dumitru Năstase Roată ne înfățișează imaginea morală a strămoșului său:

„Măcar că de la Cuza încoace era om văzut, moșu Ion n-a vrut să facă avere și curți mari, ci numai să fie pomenit cu cinste.

El și la divanul ad-hoc, și cînd cu unirea, și după aceea cît a trăit, încotro a apucat a avut inimă slobodă pentru fapte bune...”

Toți bătrînii satului păstrează cu adîncă recunoștință amintirea înaintașului, confirmînd și îmbogățind imaginea creată în popor de pana lui Ion Creangă, de altfel singurul scriitor — în afară de Kogălniceanu — care ne certifică existența acestui personaj de legendă.

„Cînd eram eu copil — povestește *Ion Berdei* din Gura Văii, născut în 1872 — l-am auzit adesea pe Moș Ion Roată stînd de vorbă între oameni și sfătuiind cu ei... Eu aveam zece ani pe-atunci...”

Acum, cînd iacă adunăm suta de ani de la unire, vedem chiar și în satul nostru, în stările și faptele noi de-aci, urmarea și împlinirea la ce gîndea el cînd se înfrunta cu boierii care nu ne voiau uniți.

Eu am citit într-o carte unde s-au păstrat îndemnuri și vorbe de-ale lui. Așa scria acolo că a zis Moș Ion Roată: Să unim Moldova cu Munteniasca. Să tragem ca împrejurul unui loc sterp, un gard mare și zdrăvăn. Locul numai să fie închis și vom avea o livadă mare și frumoasă și în copaci vor cînta păsările și la umbră se vor veseli oamenii...

După mine unul, să credeți, chiar așa a ieșit în multe privințe — și așa ne silim să fie și de aci înainte, și chiar mai mult de cum a zis el...”

Ștefan Nistor ni-l descrie „cum arăta”:

„Un om așa, stator potrivit... cărunț era, chiar aproape alb; căciula rotundă cu colac în cerc cum se purta, și mare; el cu ochinci, cu sarică, cum se purta la noi. Subțire de felul lui, nu voinic, gras nu; barba mărișoară, mustățile aduse în jos... Așa l-am apucat eu. Eram de șase-șapte ani pe-atunci. Noi aveam pămîntul la un loc, aproape, că treceam peste pămîntul lui la al nostru...”

Stam și la bordei la el, acolo pe-aproape, cum eram, cu vitele. Sta de vorbă cu mine, ce eram eu: un ținc, și eu îl întrebam, că multe nu știam dar tot prindeam calul...”

Ion Oreșteanu scormonește departe prin amintire:

„Eu eram băiat de școală. Știu că umbla cu prăjinile de făcea măsurători; avea patru copii, doi băieți — *Năstase* și *Niculai*, două fete — *Maria* și *Zoița*, dar pentru toți ai lui nu și-a lăsat decît patru fălci la un loc; pămîntul l-a împărțit pe dreptate și mai mult altora... De aceea a și fost deputatul nostru, cînd a fost de s-a unit Moldova cu Muntenia.”

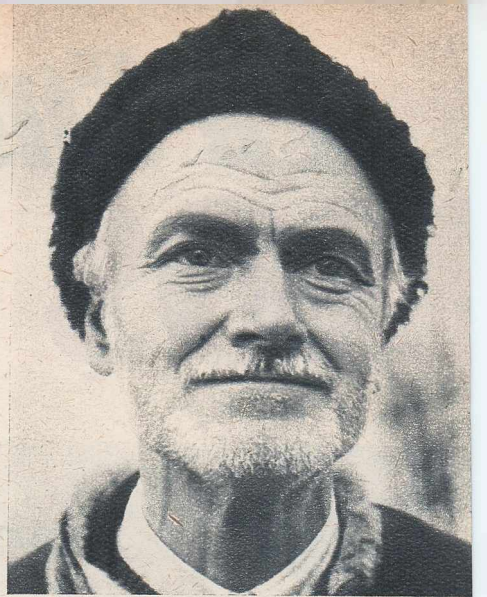
Arghir Bîtcă, 72 de ani, istorisește mai pe larg ce s-a ales din strădania luptătorului țăran al unirii și din drepturile clăcașilor, după el:

„Ca să scape de prigoană, de ura boierilor *Asanache Dan* și a ginereului acestuia *Ștefan Dăscălescu*, el a trebuit să-și părăsească vatra părinților săi, *Constantin* și *Măriuța*, mutîndu-se din Cimpuri la Gura Văii. L-au urmat acolo și alții ca: *Ion*, *Gheorghe* și *Constantin Măgdălinoiu*, *Ion Vlad*, *Ilie Roată*, *Constantin Manole*, *Sandru Mironică*, *Vasile Paraschivoiu*, *Ștefan Ursu*, *Năstase Avram*.

După ce a venit de la divan, numai de ponos a avut parte. Ba zic eu că de-ar fi știut boierii ce sfîchi le va da peste obraz și acolo, patru mii de ani nu l-ar fi primit ca deputat între ei...

Faptele lor răli nu s-au oprit la Moș Ion Roată.

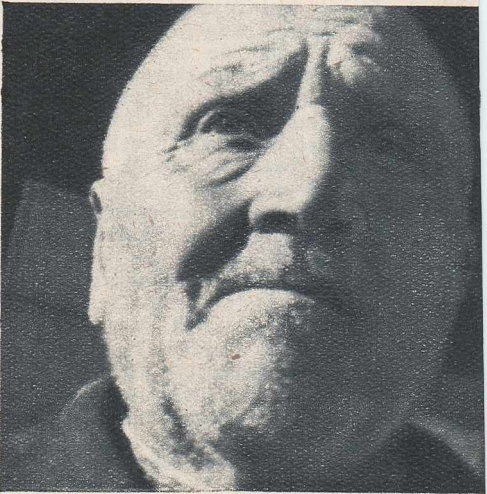
În 1864, pe timpul lui *Ioan Cuza Vodă*, s-au făcut unele împroprietăriri, dar numai cu ce a fost mai rău din pămînturi, nu cu pămînturi bune să te poți hrăni. Drept e

Tănase Anton, colectivist.

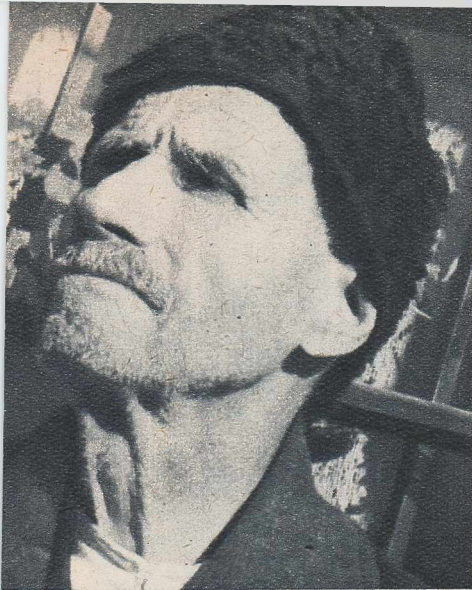
Constantin Roată, nepot al lui Moș Ion Roată.

Ștefan Nistor, care l-a cunoscut pe Ion Roată în anul 1907, în timpul răzcoalelor țărănești; moș Ștefan a fost rănit grav de Pătrășcan vechilul boierului Gurîță.

Ștefan Streșină, socotitorul gospodăriei colective.

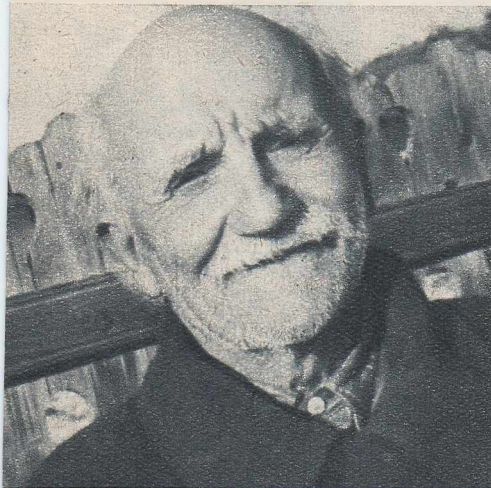

„L-am auzit adesea pe Moș Ion Roată povestește Ion Berdei.

Maria Năstase, nepoata lui Ion Roată.

Ioș Arghir Bîtcă își amintește și el de țărânul moldovean intrat în legendă.

Tovarășul Mihăiluc, directorul școlii.

că s-a ajuns la sînta unire; dar ca viața să se ușureze, nici atunci nu s-a făcut mare lucru. Satele au rămas și după aceea, tot sub-stăpînire boierească; la noi la Cîmpuri, în locul lui Ștefan Dăscălescu, a venit boierul Guriță, tot un drac și acela: avea un conac la intrarea în satul Ciuruc, celălalt în Cîmpuri de sus, aici unde avem astăzi gospodăria colectivă.

Apoi, ne-arătară dumnealui Guriță cum știa să te lege și de mîini și de picioare... Iar noi n-aveam încotro.

N-aveam cine ne învăța, cine ne sfătui și cine ne face dreptate.

Așa, cu răscoala, în 1907, s-au strîns oamenii din sat, de-au sunat clopotele la biserică și au pornit la curte să se tragă în chiepturi cu boierul; dar boierul șmecher o ștersese și lăsase pe credinciosul său vechilul Pătrășcanu. Acesta, cînd s-a văzut înconjurat, a tras cu pușca și l-a împușcat în umăr pe tovarășul Ștefan Nistor cu care vorbeai adineauri. Dar nici lui nu i-a fost moale. S-au dus surorile lui Ștefan Nistor

pentru ridicarea țărănilor, a fostului deputat din divanul ad-hoc, deputatul pontășilor din județul Putna.

Tocmai pentru a cinști memoria sa, noi lucrăm astăzi pămîntul în forma superioară a gospodăriei colective, sub îndrumarea partidului, cu mijloace tehnice înaintate.

Tudorache Birlă, președintele sfatului popular, în numele celor cu care stăturăm de vorbă (mult mai numeroși decît pot cuprinde notele de față) ne-a rugat să adăugăm la cele de mai sus această firească și legitimă propunere:

„Avînd în vedere că la 24 ianuarie 1959 sărbătorim o sută de ani de la înfăptuirea Unirii, noi dorim din toată inima ca pe viitor comuna noastră să poarte numele lui Moș Ion Roată.”

★

De departe, de dincolo de treptele adînci ale veacului 1859-1959, în care alături de monumentul Unirii există și osuarele altor aspirații, aud o voce neverosimilă și bizară,

cu parii și l-au răzbit de l-au bătut pe vechil pînă l-au luat cu țoala și l-au dus la spital la Vidra...

Noi ne-am luat plata, că armata a venit la comandă...”

★

Alexandrina Mărăscu, născută în Cîmpuri și mulți ani învățătoare aici, azi pensionară, ne înfățișează direct și simplu gîndurile sale, ca o încheiere la șirul povestirilor dinainte:

„Astăzi țărănimea nu mai este singură. Nu mai este exploatată. Urmașii lui Moș Ion Roată au astăzi alături întreaga clasă muncitoare cu sprijinul căreia își clădesc o viață nouă.

O parte din această viață nouă este și chipul comunei Cîmpuri, cu noile ei așezări și cele șase școli...

Despre țărănimea singură, de atunci, de care v-au vorbit oamenii din sat, foarte potrivit spune cîntecul unirii: „Unde-i unul, nu-i putere/ la nevoi și la durere...”

Și parcă anume despre țărănimea de azi, care are lingă ea clasa muncitoare la fel de potrivit spune cîntecul: „Unde-s doi puterea crește/ și dușmanul nu sporește”.

Stoica Streșină, contabilul gospodăriei colective, are la rîndul său un cuvînt de spus:

„E vechi satul nostru. El apare în hrisoave la 2 iulie 1614... Dar oamenii din Cîmpuri nu s-au lăsat cu ce știu și cu ce au avut din bătrîni.

Gospodăria colectivă care poartă numele lui Moș Ion Roată, lucrînd pe pămîntul jefuit de boieri de la vechii răzeși din Cîmpuri, înțelege să ducă mai departe lupta

o voce de cobe uitată, care totuși, la 7 octombrie și la 12 noiembrie 1857, a putut să sune așa:

„Eu, mare logofăt și cavaleriu Alecu Balș, proprietar a 80 mii făci în Moldova, iubita mea patrie în care moșii și strămoșii mei și fiii fiilor lor s-au născut, declar... că nu pot dori a da în schimb Moldova cu privilegiurile ei, ce sînt mai avantajoase decît ale învecinatului principat, pentru un viitor eventual și necunoscut... și că nu mă pot uni cu încorporarea patriei mele în aceea a principatului Valachiei.

Dorința subiscălitului se mărginește la păstrarea Moldovei, autonomia sa cu toate privilegiurile și imunitățile ei, *ab antico!*

... Neputînd în contra convicțiilor mele a mă împărtași de lucrările Divanului, depun mandatul meu... și mă retrag din misia de deputat al ținutului Putna.”

★

Le-am căutat, mi-au trebuit, le-am notat cu răbdare și dragoste, cuvintele și faptele oamenilor din Cîmpuri și ale strămoșilor lor.

Mi le-am amintit, le-am recitat, mi-au trebuit și ele, cuvintele și faptele celor care le-au amărît viața și le-au stat de-a curmezișul năzuințelor, ceea ce părea să fie însuși „mandatul”, însăși „misia” lor.

În aceștia din urmă, văd trena de neguri a unei lumi care, vorba cavaleriului Alecu Balș, și-a depus „mandatul” și s-a retras „din misie”...

În cei dinții, văd un farmec și o lumină care, vorba poetului Alexandru Vlașuță, ne spun că abia acum, în zilele noastre, am pășit în adevăr „pe pragul unei alte lumi...”

are îmi place mie fiind un om al cifrelor mă convinge cu propriile lui cifre. Îl admir cum le rînduiește cu meticulozitate unele sub altele, cum adună, scade, împarte, cum extrage cu pasiune cifre din diferite tabele, cum le amestecă și le alege...
Ce mai! Cred că fiecare ați avut de-a face cu astfel de oameni

care în sfîrșit, subliniază de mai multe ori, o cifră și spun cu satisfacție: „Ei vezi, asta e!”

Zilele trecute am nimerit la uzina „1 Mai” din Plocești la o ședință în care pe ordinea de zi erau cifre. Și am avut prilejul să pot afla și eu „misterul” ce se ascunde în dosul cifrelor. Să aflu ce dă viață cifrelor. În fotografia 1 îl vedem pe directorul general al uzinei, ing. Nicolae Popa, cu creionul în mînă, subliniind o cifră. În dreapta este secretarul comitetului de partid al uzinei, Toma Vasile, în stînga ing. Dimitrie Tomozei, directorul tehnic, în spatele lor, în picioare, inginerul-șef cu producția, Ion Bucur, și în fața lor inginerul Ion Divo, șeful serviciului planificare.

Directorul general sublinia tocmai cifra 26. „Asta e! Producția-mare va crește în 1959 cu 26% față de 1958!”

Acest 26% este concluzia a nenumărate calcule, a cîntăririi cu răspundere a o mulțime de factori. În acest 26% se împletesc experiență, organizare, pregătire tehnică, previziune, muncă politică, colaborare cu alie întreprinderi din țară și de peste hotare, ajutorul statului și mai ales munca zilnică a mii de muncitori conștienți de aportul lor.

Nu este de loc ușor să-ți închipui tot ce se înțelege prin mărirea producției unei uzine, cu mai bine de un sfert, mai ales dacă-ți dai seama de faptul că țări cu veche tradiție industrială, ca S.U.A., Anglia, Franța nu reușesc să-și mai mărească de mulți ani încoace producția decît cu cîteva procente. Unde mai pui că șeful serviciului planificare îmi mai arată încă vreo cîteva cifre: productivitatea va crește cu 17,6% și prețul de cost se va reduce cu 11,5%; în 1959 se vor produce de 4 ori mai multe instalații grele decît în 1958; în 1959 uzina va livra o rafinărie pentru India.

Și ce măsuri ați luat pentru a îndeplini toate aceste sarcini? — am întrebat foarte curios.

— Veniți cu mine — mi-a spus ing. Bucur — am să vă arăt vreo cîteva.

Fotografia 2. Aci, în această sală de desen tehnic, activitatea este acum în toi. Sectorul de proiectare al serviciului tehnologic proiectează toate dispozitivele, sculele și verificatoarele pentru anul 1959.

Fotografia 3. În această hală nou construită, goală acum, va intra în funcțiune sectorul de turnătorie de precizie. Grație acesteia se vor elimina o serie de prelucrări costisitoare și se vor realiza mari economii de metal.

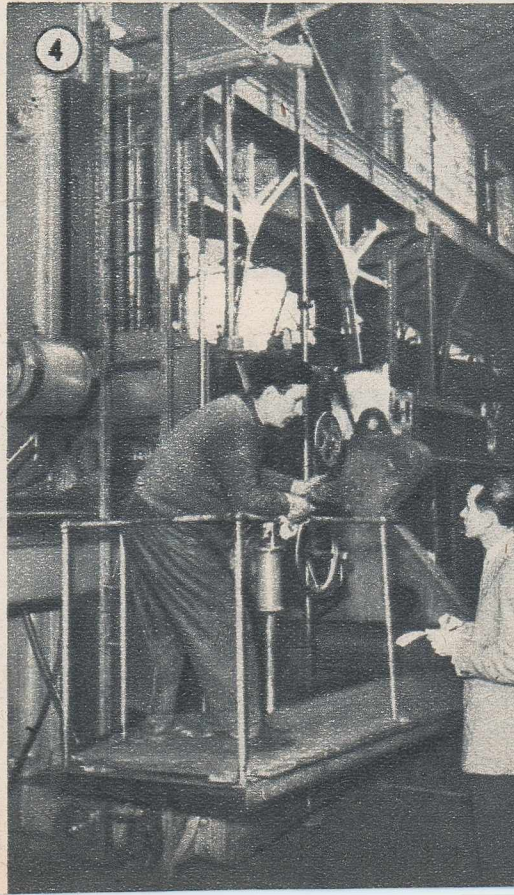
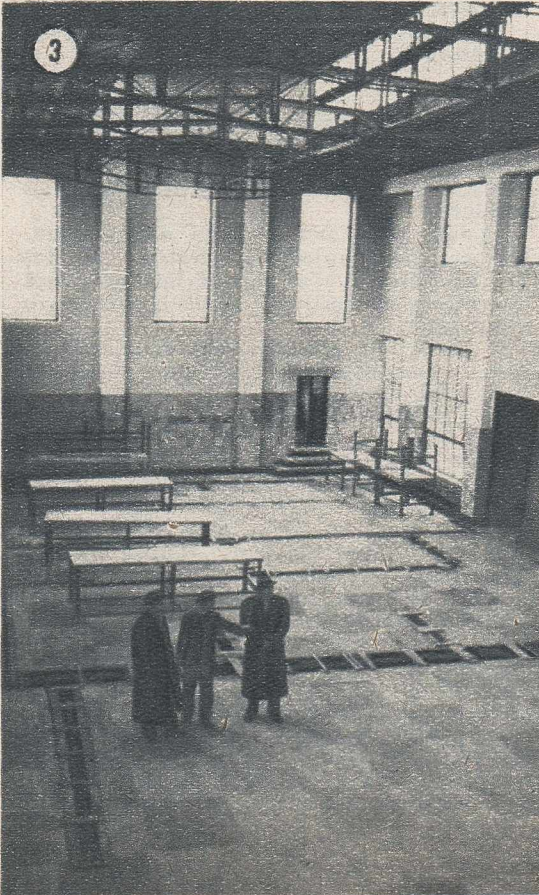
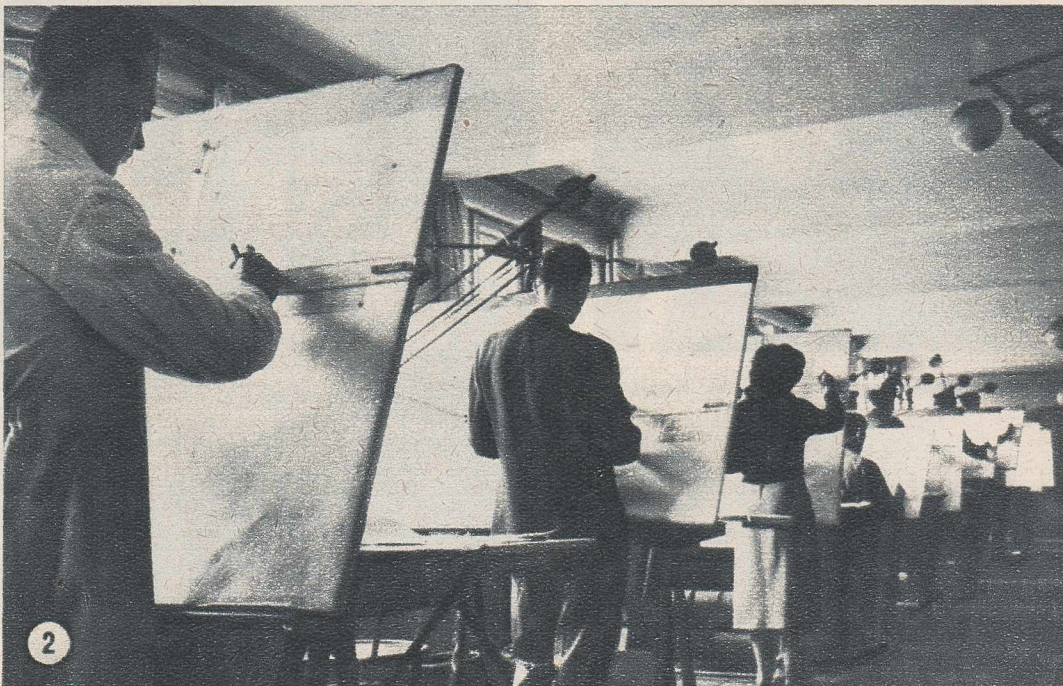
Fotografia 4. „Iată o inovație”—mi-a spus ing. Bucur, ducîndu-mă la mașina de alezat care își va mări randamentul cu 40% prin adaptarea unor dispozitive de prelucrare a carcасelor de la trollele de foraj.

Fotografia 5. Inovatorul Iosif Lisovski îi arată inginerului Bucur rezultatele obținute cu inovația sa, un dispozitiv de danturat roți conice cu dinți înclinați. Datorită acestui dispozitiv, productivitatea la această operație crește cu 400%.

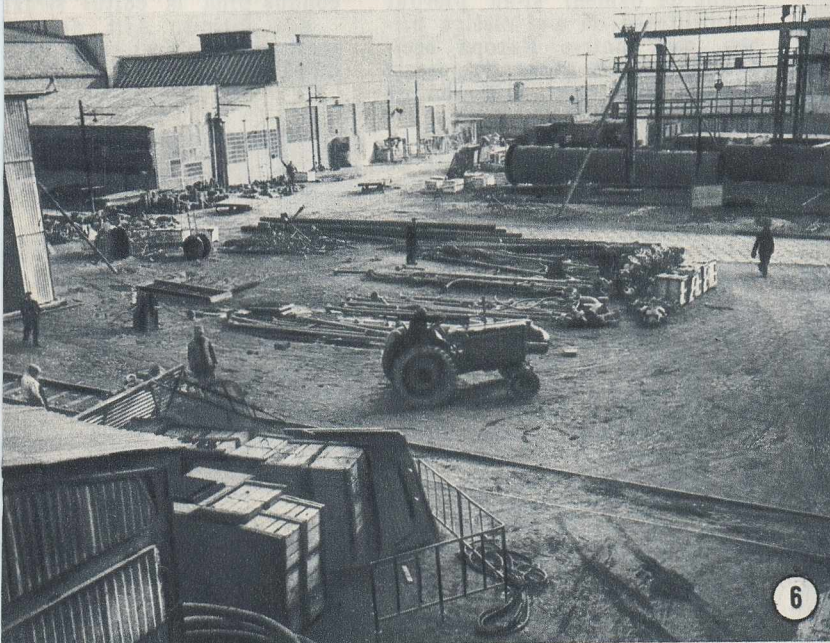
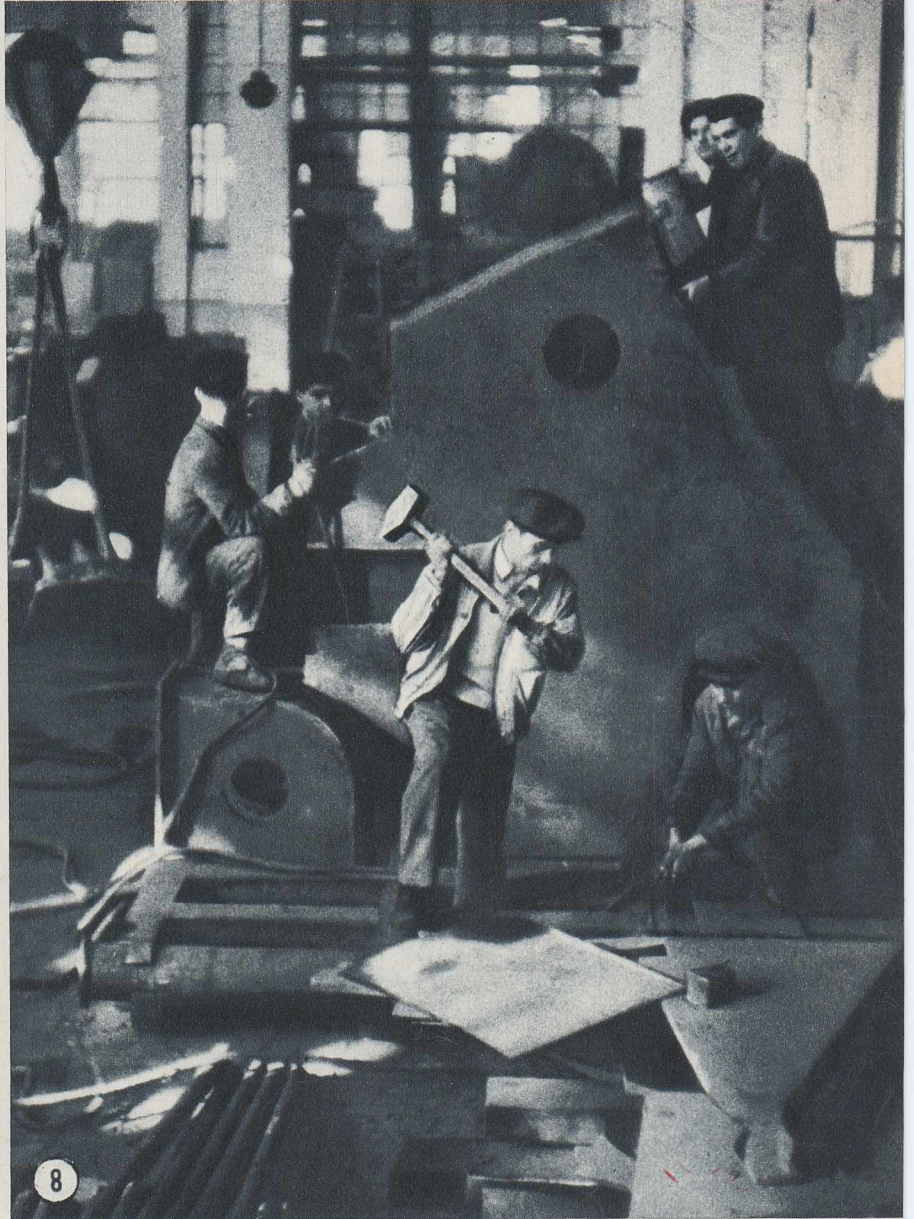
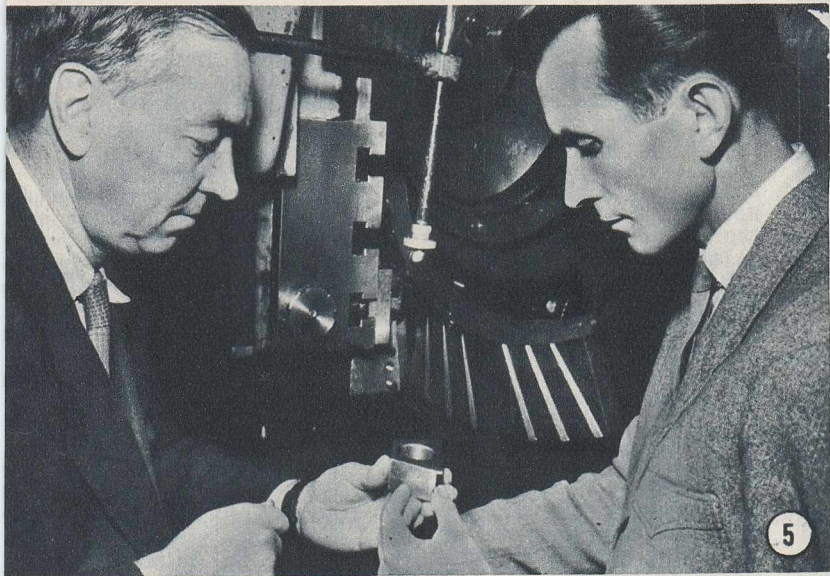
Fotografia 6. Pe acest loc se va construi o nouă hală pentru extinderea cazangeriei, ea să se poată face față volumului mărit de lucrări.

Fotografiile 7-8. Cît despre organizarea producției, ing. Bucur m-a dus la cazangerie (foto 8) unde mi-a expilat felul cum se vor forma brigăzi complexe care vor prelua operațiile din mers la același agregat, de la schimb la schimb; mi-a vorbit de asemenea despre echipele specializate numai în montajul lucrărilor din exterior (foto 7). Prin această nouă organizare, care va duce la specializarea muncitorilor din brigăzi și echipe, vor crește productivitatea muncii și răspunderea și se va îmbunătăți calitatea.

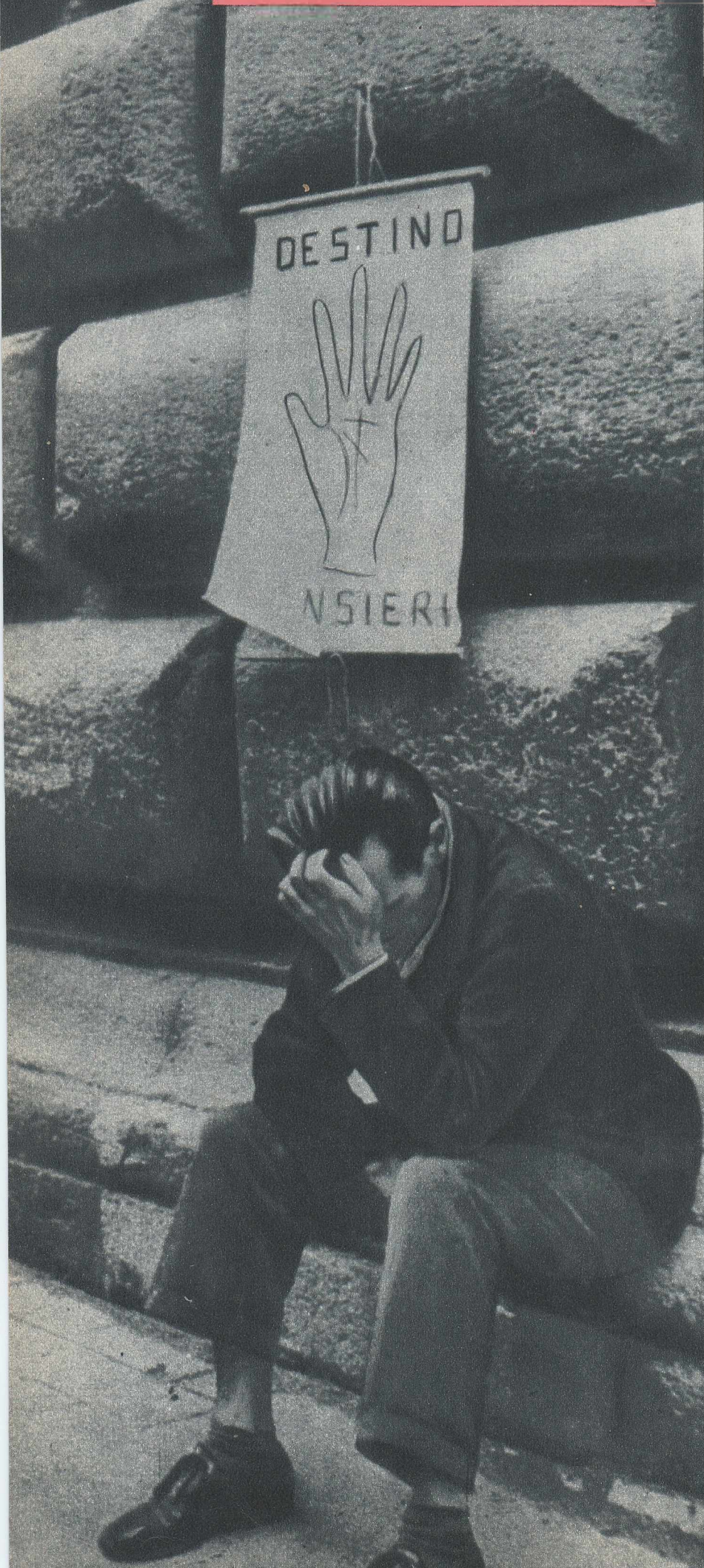
Fotografia 9. Un alt aspect al măsurilor luate: înzestrarea uzinei cu utilaje moderne de mare randament. Ing. Bucur discută cu maestrul care montează valțul mare de tablă sosit din E.D.G. În cursul anului, vor mai sosi și alte multe utilaje mari, comandate în țară și în străinătate.

MĂSURI AȚI LUAT ?

Destinul său tragic l-a adus aci. Avind aceeași soartă cu alte mii și zeci de mii de oameni fără lucru, personajul din fotografie, încearcă să-și astîmpere foamea „ghicind” pasămite viitorul altora. Cît privește viitorul său și al celor ca el, personajul din fotografie îl cunoaște bine: e viitorul pe care li-l rezervă orînduirea capitalistă — foame, mizerie, grija zilei de mîine.

Luxul, desfrîul și... foamea

Vrei să afli ce se întîmplă în largul lumii? Nimic mai simplu: întorci butonul aparatului de radio și ascuți.

Anul Nou în Statele Unite. Frank Sinatra a cîntat pentru publicul celui mai elegant local din Las Vegas... Nat King Cole, cîntărețul negru, a distrat înalta societate strînsă într-un „Night-Club” din Los Angeles.

Sau: La New York, casa de modă canină a doamnei Handiborgh din Manhattan a lansat noua modă pentru căteii americani cu adevărat șic...

Întorci din nou butonul aparatului. „Parisul” face reclamă noului program de music-hall de la Lido. Roma te informează despre splendorile balului care a marcat a 18-a aniversare a principesei Maria Canulla Pallavicini.

Da, așa se înfățișează lumea capitalistă dacă te iei după reclama occidentală.

Aproape că nu-ți vine a crede că asemenea „informații” vin din Statele Unite, țara în care numai în ultimul an șase milioane de oameni și-au pierdut posibilitatea de a-și câștiga pîinea, sau dintr-o Europă occidentală unde se găsesc în aceeași situație alte cinci milioane de oameni...

Mizeria celor mulți și obidiți, pe care reclama capitalistă o ignoră sau o camuflează cu fardul înșelător al mult trîmbițatei „prosperity”, există însă la tot pasul — și aceasta este o realitate evidentă.

„Foame în mijlocul grămezii de bani”. Acesta este titlul unei informații strecurate la rubrica faptelor diverse a unui ziar american. Întîmplarea s-a petrecut la Oroville (California).

Un necunoscut, cu mîna dreaptă infundată în buzunarul hainei, cu degetul pe trăgaciul revolverului, somează pe casierul unei bănci să-i predea imediat toți banii. Casierul se execută fără a mai sta pe gînduri. Numărase aproape 3.000 de dolari — cînd gangsterul se prăbușește deodată la pămînt.

Cîteva clipe mai tîrziu, sosește poliția. „Gangsterul” e repede identificat. Îl chema Timothy J. Mahoney, în vîrstă de 49 de ani. Era de multă vreme șomer. A încercat și el să facă pe „gangsterul”, doar-doar o pune mîna pe ceva bani. De altfel nici nu era înarmat. Simulase... Mahoney nu mîncase de trei zile. Leșinase de foame.

Citim într-un ziar din Nevada (S.U.A.):

Richard S. Glover, în vîrstă de 37 ani, fost combatant în luptele din Pacific, și-a împușcat soția și copilul de numai patru ani, iar apoi, cu ultimul glonte, și-a zburat creierii. Victimă a șomajului prelungit, Glover nu-și mai putea îngriji copilul bolnav de tuberculoză osoasă...

Un sclav la loterie ..Și unul care a găsit de lucru

Altă întîmplare americană. „Eroul” — tot un șomer, desenatorul W.G. Sorrells, din Tulsa (Oklahoma), în vîrstă de 32 ani. Vreme de un an încercase zadarnic să găsească de lucru. Cu banii rezultați de pe urma ultimelor sale boarfe vîndute, a plătit inserarea unei reclame în cîteva ziare. Lansa o nouă loterie inedită, cu bilete a 10 dolari bucata. Un singur premiu: W.G. Sorrells, în persoană! Câștigătorul îl putea

lua imediat ca sclav pe timp un an. Timp în care sclavul obliga să îndeplinească o muncă, cerînd în schimb hrană...

Și în Italia, unde există două milioane de șomeri, ușor să găsești de lucru. Așe lesne de înțeles bucuria a cuprins, în urmă cu cîteva tîmini, pe locatarii unei mod căsuțe de pe calea Eleonora d borea din Roma, o dată vestea că tîmplarul Gius Scavalli găsise, în fine, d luni de zile de șomaj, un pos

Scavalli avea 28 de ani. căsătorite de tînr și avea c copii. Pe deasupra întretîne pe bătrînii săi părinți. Era muncitor harnic și robust. lunile de șomaj suferise îngr tor, fiind nevoit să-și vîndă toate lucrurile din casă pe a-și putea duce zilele.

Dar, în sfîrșit... Primise aviz favorabil la cererea de gajare pe care o depusese de r tă vreme la atelierele societ de radio și televiziune. În d neața cînd trebuia să se prez la direcție, întreaga familie condus pînă la colțul străzi

Era fericit. Atît de fericîncît aproape nu-i venea să c dă că găsise într-adevăr de lu

Ajunse la serviciu cu mult întea începerii lucrului. Porn într-un vis spre ceasul de pont. În fața ceasului se mai opri o d să citească pe bucata de car numele său. Da, era chiar a Scria negru pe alb: Giusej Scavalli. Avea de lucru! De înainte ai lui nu vor mai înd foamea...

Își simțea inima zbătîndu de emoție. Cu mîna în care țî strîns fișa de pontaj își ap partea stîngă a pieptului, ca cum ar fi încercat să domolea bătăile puternice ale inimii.

În aceeași clipă însă, se p buși ca fulgerat la pămînt. E mort!

Citim în cotidianul guverru mental „Il Popolo”: „Se pare l-a ucis un colaps cardiac, p babil emoția de a fi găsit în sf șit de lucru, după o lungă pe oadă de șomaj...”

Marșurile foamei:

Rio de Janeiro. O jumăta de milion de oameni sînt am nințați să moară de foame în șe provincii nordice ale Braziliei. Cîteva sute de copii au și mur. Agenția americană „United Pre International” precizează că parte a populației din aceste i giuni s-a deplasat spre sud, un plantatorii, profitînd de ocazi le oferă salarii de mizerie.

Șoselele din regiunile S. Paulo și Parana sînt invadate de convoaie de oameni flămînz. Mulți mor pe drum.

La Cauinde, infometajii care luaseră cu asalt clădirile oficiale au primit în toamnă de lucru pe șantierele statului. După 3 octombrie — data ultimelor alegeri parlamentare — guvernul a refuzat să le mai plătească salariul, închizând șantierele.

Cităm dintr-un comentariu al agenției U.P.I.: „În cea mai mare parte a orașelor, alimentele de bază au atins prețuri extravagante, iar proviziile trimise de la centru pentru a fi distribuite infometajilor sînt prea des sustrate. În realitate, infometajii nu-și împart decît puținul care mai rămîne după ce politicienii verosi și-au luat partea lor.“

La Fortaleza — capitala provinciei Ceava — „deputații locali se dedau la asemenea jafuri încît întreaga populație s-a ridicat împotriva lor“.

Iar agenția „France Presse“ adaugă că „autoritățile centrale din Rio de Janeiro au luat măsuri energice. Trupe bine înarmate sînt îndreptate spre centrele amenințate de „marșurile foamei“, pentru a reprima orice mișcare“.

În schimb, la Copacabana — faimosul „Monte Carlo al emisferei sudice“, cazinoul și hote-

lurile de lux cunosc o animație deosebită. Mulți bogătași americani își petrec vacanța în acest „paradis terestru“ al Braziliei...

Abaterul uman

Ce-i drept „vocile“ radiofonice occidentale cu emisiuni de export care nu vorbesc nici de șomaj, nici de foamete, pomenesc cîteodată — foarte rar — despre munca și viața celor din fabrici și uzine. Dar atunci, în termeni care te-ar face să orezi că acolo — în lumea capitalistă — munca ar fi devenit astăzi un adevărat sport pe care bunii patroni nu știu cum să-l facă mai agreabil pentru prea fericii lor muncitori.

Confruntăm această imagine idilică cu cîteva cifre extrase din anuarul Organizației Internaționale a Muncii, de pe lângă O.N.U.:

● În S.U.A. media anuală a accidentelor de muncă se cifrează la două milioane, din care 15.000 de cazuri mortale și 90.000 avînd ca urmare o incapacitate totală de muncă.

● În Germania occidentală numărul mediu anual al accidentelor de muncă este de un milion și jumătate.

Accidentele în minele din Italia se țin lanț. Iată familia unui miner italian ucis în mină, jellind la căpătîiul victimei.

● În minele franceze se înregistrează pînă la 150.000 accidente pe an, în cele belgiene 125.000, iar în cele britanice 220.000.

Și acum alte detalii. În recenta catastrofă minieră din Canada, unul dintre puținii muncitori salvați împlinise 71 ani de viață și peste 40 de ani de muncă în subteran.

În porturile britanice există astăzi un mare număr de muncitori în vîrstă de peste 60 de ani, iar 600 dintre ei au împlinit chiar 70 de ani.

Motors“. Lucra la supravegherea unei benzi automate.

A venit criza de anul trecut. Primii muncitori concediați au fost negrii; printre ei, firește, și Johnston. Cîteva săptămîni, a primit un ajutor modest. Apoi n-a mai primit nimic. Cu ultimii bani a plecat spre San Francisco, unde avea un frate docher. Dar acesta era șomer și avea o familie întreagă în sarcina sa. La un moment dat a găsit un loc de paznic la un parc municipal. Apoi și-a pierdut și acest post.

...În lada lui veche avea un pistol. Trofeu de război, capturat pe frontul italian. Cu mina stîngă și-a descărcat pistolul în tîmplă.

Fapt divers, în America...

Despre astfel de fapte de toate zilele, ce se petrec în lumea capitalistă, nu vorbesc și nici nu vor vorbi „vocile“ radiofonice care povestesc zi și noapte despre „minunile“ orînduirii căreia atîtea popoare i-au întors spatele pentru totdeauna. Pentru asemenea realități crude și semnificative, posturile occidentale de radio „nu găsesc timp!“

A. T. RĂZVAN

DESTIN TRAGIC

În S.U.A.? În Anglia? În Australia? Pretutîndeni în lumea capitalistă poate fi întîlnită această imagine degradantă. Șomerii fac coadă pentru un polonic de ciobă. Cît timp o vor avea și pe aceasta? În fașimilul din titlu: „Pericolul nr. 1 — șomajul!“ — recunoaște însăși presa burgheză franceză.

De ani de zile docherii britanici cer zadarnic înființarea unui sistem de pensii.

Soarta sergentului William Johnston

William Johnston, sergent în armata americană, s-a întors din război cu o colecție de medalii militare americane și britanice, cîștigate în luptele de la Monte Cassino, din Italia, și... fără o mină. Mina dreaptă, pe care i-a smuls-o explozia unei mine, lângă Napoli.

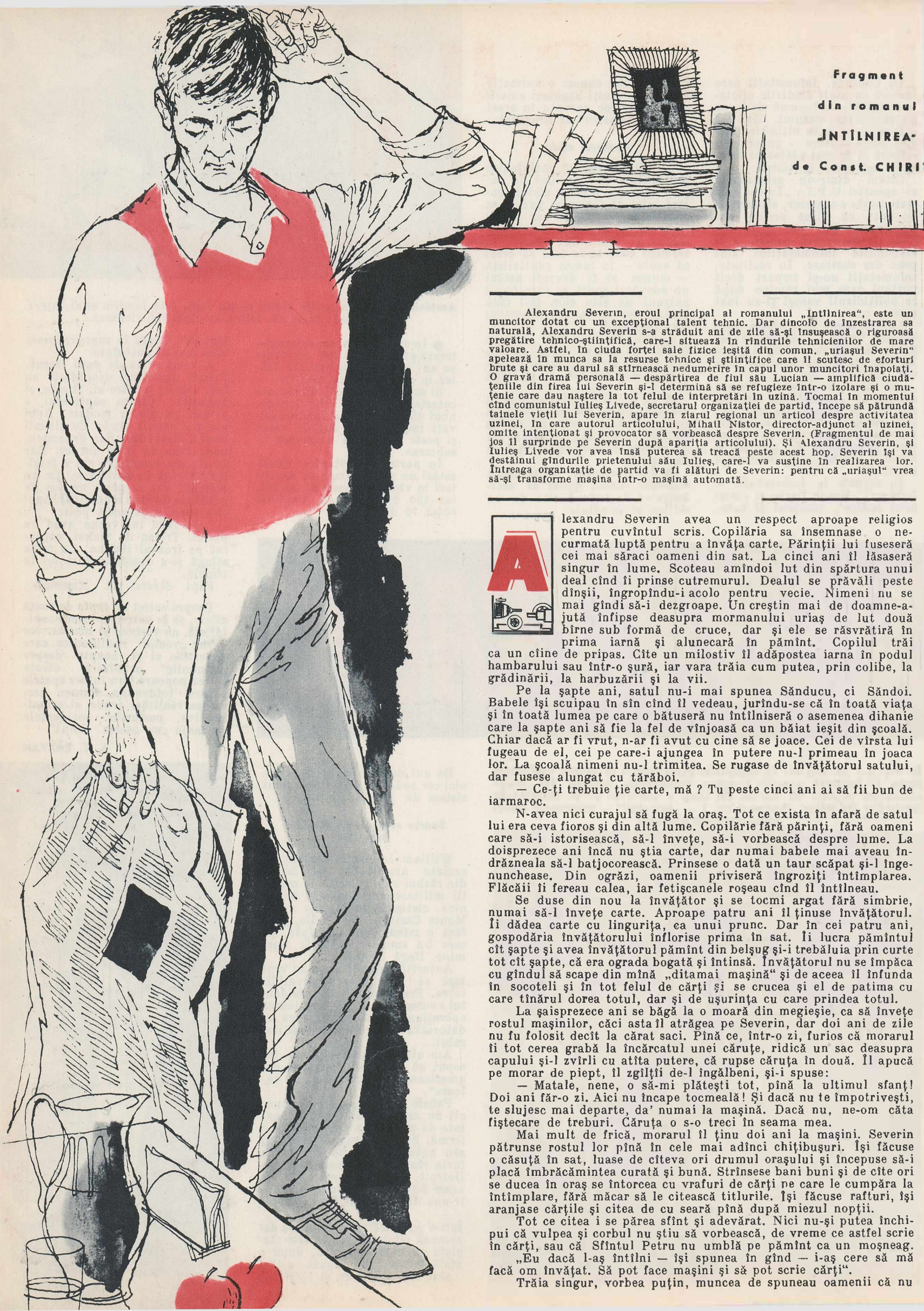
Autoritățile militare n-au vrut însă să-i recunoască invaliditatea. Pretextau fie că accidentul avusese loc după terminarea operațiunilor militare fie că se datorează „neglijenței“ militarului...

Am uitat să arătăm de la început că William Johnston era american, dar „american de culoare“.

Pensie nu primea, iar de muncit nu mai putea munci ca înainte de război, ca tractorist la o fermă. Și pe deasupra, în statul său natal — Georgia — bîntuia furia rasistă. De aceea plecă la Detroit, unde camarazii săi de arme i-au obținut angajarea într-una din fabricile lui „General

Într-o cutie de conserve i s-a dat pomana zilnică. Aceasta este rîșplata pe care o capătă, după o viață întreagă de muncă, astăzi cînd este și șomer, și bătrîn! →

Alexandru Severin, eroul principal al romanului „Intilnirea”, este un muncitor dotat cu un excepțional talent tehnic. Dar dincolo de înzestrarea sa naturală, Alexandru Severin s-a străduit ani de zile să-și însușească o riguroasă pregătire tehnico-științifică, care-l situează în rândurile tehnicienilor de mare valoare. Astfel, în ciuda forței sale fizice ieșită din comun, „uriașul Severin” apelează în munca sa la resurse tehnice și științifice care îl scutesc de eforturi brute și care au darul să strănască nedumerire în capul unor muncitori înapoiți. O gravă dramă personală — despărțirea de fiul său Lucian — amplifică ciudățeniile din firea lui Severin și-l determină să se refugieze într-o izolare și o muțenie care dau naștere la tot felul de interpretări în uzină. Tocmai în momentul când comunistul Iulieș Livede, secretarul organizației de partid, începe să pătrundă tainele vieții lui Severin, apare în ziarul regional un articol despre activitatea uzinei, în care autorul articolului, Mihail Nistor, director-adjunct al uzinei, omite intenționat și provocator să vorbească despre Severin. (Fragmentul de mai jos îl surprinde pe Severin după apariția articolului). Și Alexandru Severin, și Iulieș Livede vor avea însă puterea să treacă peste acest hop. Severin își va destălnui gândurile prietenului său Iulieș, care-l va susține în realizarea lor. Întreaga organizație de partid va fi alături de Severin: pentru că „uriașul” vrea să-și transforme mașina într-o mașină automată.

Alexandru Severin avea un respect aproape religios pentru cuvântul scris. Copilăria sa însemnase o neîncurmată luptă pentru a învăța carte. Părinții lui fuseseră cei mai săraci oameni din sat. La cinci ani îl lăseseră singur în lume. Scoteau amîndoi lut din spărtura unui deal cînd îi prinsese cutremurul. Dealul se prăvăli peste dinșii, îngropîndu-i acolo pentru vecie. Nimeni nu se mai gîndi să-i dezgroape. Un creștin mai de doamne-ajută înfipse deasupra mormanului uriaș de lut două birne sub formă de cruce, dar și ele se răsvrătiră în prima iarnă și alunecară în pămînt. Copilul trăi ca un cîine de pripas. Cîte un milostiv îl adăpostea iarna în podul hambarului sau într-o șură, iar vara trăia cum putea, prin colibe, la grădinării, la harbuzării și la vie.

Pe la șapte ani, satul nu-i mai spunea Sănducu, ci Săndoi. Babele își scuipau în sin cînd îl vedeau, jurîndu-se că în toată viața și în toată lumea pe care o bătuseră nu întilniseră o asemenea dihanie care la șapte ani să fie la fel de vînjoasă ca un băiat ieșit din școală. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi avut cu cine să se joace. Cei de vîrsta lui fugeau de el, cei pe care-i ajungea în putere nu-l primeau în joaca lor. La școală nimeni nu-l trimitea. Se rugase de învățătorul satului, dar fusese alungat cu tărăboi.

— Ce-ți trebuie ție carte, mă? Tu peste cinci ani ai să fii bun de iarmaroc.

N-avea nici curajul să fugă la oraș. Tot ce exista în afară de satul lui era ceva fioros și din altă lume. Copilărie fără părinți, fără oameni care să-i istorisească, să-l învețe, să-i vorbească despre lume. La doisprezece ani încă nu știa carte, dar numai babele mai aveau îndrăzneala să-l batjocorească. Prinsese o dată un taur scăpat și-l îngennunchease. Din ogrăzi, oamenii priviseră îngroziți întîmplarea. Flăcăii îi fereau calea, iar fetișcanele roșeau cînd îl întilneau.

Se duse din nou la învățător și se tocmi argat fără simbrie, numai să-l învețe carte. Aproape patru ani îl ținu învățătorul. Îi dădea carte cu lingurița, ca unui prunc. Dar în cei patru ani, gospodăria învățătorului înflorise prima în sat. Îi lucra pămîntul cît șapte și avea învățătorul pămînt din belșug și-i trebuia prin curte tot cît șapte, că era ograda bogată și întinsă. Învățătorul nu se împăca cu gîndul să scape din mînă „ditamai mașină” și de aceea îl înfunda în socoteli și în tot felul de cărți și se crucea și el de patima cu care tînărul dorea totul, dar și de ușurința cu care prindea totul.

La șaisprezece ani se băgă la o moară din megieșie, ca să învețe rostul mașinilor, căci asta îl atrăgea pe Severin, dar doi ani de zile nu fu folosit decît la cărat saci. Pînă ce, într-o zi, furios că morarul îi tot cerea grabă la încărcatul unei căruțe, ridică un sac deasupra capului și-l zvîrli cu atîta putere, că rupse căruța în două. Îl apucă pe morar de piept, îl zgîlții de-l îngălbeni, și-i spuse:

— Matala, nene, o să-mi plătești tot, pînă la ultimul sfanț! Doi ani fără-o zi. Aici nu începe tocmeală! Și dacă nu te împotrivesți, te slujesc mai departe, da' numai la mașină. Dacă nu, ne-om căta fiștecare de treburi. Căruța o s-o treci în seama mea.

Mai mult de frică, morarul îl ținu doi ani la mașini. Severin pătrunse rostul lor pînă în cele mai adînci chițibușuri. Își făcuse o căsuță în sat, luase de cîteva ori drumul orașului și începuse să-i placă îmbrăcămîntea curată și bună. Strînsese bani buni și de cîte ori se ducea în oraș se întorcea cu vrafuri de cărți pe care le cumpăra la întîmplare, fără măcar să le citească titlurile. Își făcuse rafturi, își aranjase cărțile și citea de cu seară pînă după miezul nopții.

Tot ce citea i se părea sfînt și adevărat. Nici nu-și putea închipui că vulpea și corbul nu știu să vorbească, de vreme ce astfel scrie în cărți, sau că Sfîntul Petru nu umblă pe pămînt ca un moșneag.

„Eu dacă l-aș întîlni — își spunea în gînd — i-aș cere să mă facă om învățat. Să pot face mașini și să pot scrie cărți”.

Trăia singur, vorbea puțin, muncea de spuneau oamenii că nu

J R I A Ș U L S E V E R I N

Ilustrație de Val MUNTEANU

are pereche în lume în putere și fetișcanele tremurau când îl vedeau în cale, că era voinic și harnic, și frumos. Se întoarse din armată cu grad de sergent și cu știința de a desface și refaca la loc orice piesă de artilerie într-un timp necrezut de scurt. Stângaci și sperios de fete, cum era, se însură cu prima care-i așinu calea mai cu îndrăzneală. Nenorocul lui fu că fata era pusă la cale de părinții ei, bogățani de vază, care voiau să aibe un om de nădejde în ogradă. Cineva-i vorbi despre urzeala bătrînilor și chiar simți și dinsul că e ținut în casă ca o slugă. Și mai află că fata voise pe un altul și că inima ei tot la acela trăgea.

— Eu plec — le spuse el într-o seară — plec la oraș, la fabrică. Știu pe unul care lucrează acolo. Tu, dacă vrei, Eleonoro, vino cu mine. Ne-om descurca noi.

— Am plod în pîntec — țipă nevastă-sa.

— Atunci e musai să vii.

Părinții fetei se îndirjiră, dar simțiră că nu mai e nimic de făcut. Mai aveau o fată și mai ales mai aveau flăcăi, care nu puteau decît să se bucure că sora le pleacă fără zestre.

— Lasă-i! Ducă-se unde vor!

Ajunseră la oraș mai cu nimic. În cîțiva ani își făcură gospodărie bună. Severin învățase repede meseria de strungar și muncea cît cinci. Lucian creștea lângă el. Și dorea cu patimă ca băiatul lui să ajungă om învățat, care să facă mașini și să scrie cărți. Sădea într-insul dragostea pentru carte.

Pînă la despărțirea de nevasta lui și de Lucian, Alexandru Severin lăsase cărțile și învățătura în seama băiatului. I se părea că e una cu fiu-său cînd învață și credea că pentru el a trecut vîrsta de a mai începe ceva. După ce se despărțiră, însă, după ce fiul său îl batjocori, după un timp de la aceste întîmplări se apucă din nou de citit. Citea aproape pe ascuns, pătimaș, citea numai anumite cărți și citeodată gîndurile i se păreau nebunești.

★

Alexandru Severin venise acasă cu ziarul în buzunar. Văzuse titlul articolului și observase că e scris de fostul său ucenic, de Mihail Nistor. Voia să-l citească pe îndelete, să vadă cum gîndește Nistor problemele despre care scrie. Nevastă-sa îi ieși în cale, la poartă. Era tînără, înaltă și frumoasă. Se chinuise multă vreme să-și cunoască bărbatul și izbutise să-i afle o sumedenie de obiceiuri pe care i le respecta cu sfințenie. Știa că nu-i place zgomotul, vorbăria, că-i place să mînce bine, să bea licori tari însă cu măsură, că-i place să fie curat îmbrăcat, să nu i se miște cărțile din odaie, să aibă ziaarele împăturate la zi și mai ales știa că n-are voie să se uite o clipă măcar la alți bărbați.

Simina ghici dintr-o dată că Severin e preocupat și-l luă de braț fără să rostească un cuvînt. Nici în timpul mesei nu lungi vorba peste cele obișnuite.

— Tu ai treabă? — o întrebă dinsul după ce termină de mîncat.

— Cîteva cumpărături... Tu?

— Eu citesc ceva și pe urmă iar am de citit... A scris Nistor un articol... Hm!...

— Atunci du-te înăuntru...

Severin se așeză la masa lui plină de cărți și citi articolul cu luare aminte. Îl mai citi o dată, apoi își strigă nevasta:

— Simino! Te rog, vino.

Simina știa că orice „te rog” al lui Alexandru însemna „vino și ascultă ceva”. Intră în cameră și se așeză pe pat, departe de Severin.

— E o bubă mare în articol, măi fată. Sau poate mi-a luat dumnezeu mințile... Ori i le-a luat lui Nistor? Răduca... mereu Răduca... Și Costinaș... și Valer...

— Ferește-te, Alexandre. Poate că are dreptate.

— Să mă ferească?! De ce?

Simina înțelese că făcuse o greșală. Dar nu mai putea da înapoi:

— Poate că... poate că... dacă... Nu ești cumva pizmaș?

— Hm... Spui pizmaș!... Pentru ce, Simino? Nu te sfii! Știu

c-ai spus-o din omenie. Tu nu te pricepi, Simino, la ale noastre. Tu știi să faci totul ca să mă simt eu mulțumit. Masă, casă, liniște... Totul... Tu ai deschis multă lume în mine... Dar ce știi tu în afară de astea?... Ce știi tu ce-i la fabrică?...

— De ce nu-mi spui?

— E de ajuns că știu eu. E greu Simino. Și tare întortocheat.

— Chiar atît de greu?

Severin o privi gînditor.

— E o bubă... Atunci... Ia să-mi caut eu de liniște. Nu-i așa?

— Eu nu știu...

— Nu știi... Parcă eu știu? Hm... Tu faci o faptă mare... Mă lași așa cum sînt. Nu-mi dai ghionturi, nu mă oprești, nu mă îndemni... E bine... Dar să-ți spun drept, aș vrea uneori să mă îmboldească cineva...

— Ce să-ți spun?

— Fă așa! Sau fă așa!

— Dar de unde să știu eu ce trebuie să faci? Tu nu-mi spui nimic... Ești prea întortocheat. Cînd spun ceva...

— Da... e o bubă... Simino... Niciodată nu m-am împotrivit unui lucru scris. Cel puțin atunci cînd citeam... Dar azi... Am gust de vorbă azi. Am avut ani de zile în viața mea, cînd n-am scos la un loc atîtea vorbe ca azi... Eu am trecut prin viața asta ca nimeni altul. N-am avut nimic. Am trecut prin tot ce poate trece un om... Tot ce e în lume am pipăit cu mîinile mele... Ai treabă?

— Nu! Spune!

— Ei, din toate și din toate am învățat, ca să spun drept, un singur lucru mare. Că omul n-are dreptul să rămînă nici o zi cum a fost cu o zi înainte... Înțelegi, Simino?

— Înțeleg... Spune, Alexandre... Îmi bate inima de bucurie...

— Pe mine m-a ținut un învățător patru ani ca să învăț carte. Am simțit în fiește zi că ceva nou intră în mine. Nu știu în ce fel. Poate că-mi creștea ambiția cu-n dram, sau poate mai primeam de o para chibzuială... Într-o zi și-o noapte ceva, ceva se întîmplă cu mine. Altădată... doi ani am cărat saci la moară. Asta credea morarul. Eu căram în mine hotărîre și curaj. Putere aveam, slavă domnului... În fiește zi simțeam că răsufliu mai bine. Pînă am ajuns ziua... Tot nu pricepi ce vreau să-ți spun?

— Nu prea... Alexandre.

— Nu-i de mirare... Întotdeauna cînd vorbesc îmi fug gîndurile... Nimeni nu m-a învățat să vorbesc... Am gungurit de unul singur cum fac păsările... N-am prins obiceiul de a vorbi... Știi ce-i? Omul crește mereu. E ca un copil care crește fără contenire. Azi îl cheamă ceva înainte, cum ne chema în copilărie zarea... Cît am fugit după ea! Nimeni nu știa că urcam dealurile și cutreieram pădurile și coboram văile și treceam șesurile ca să văd cum e zarea, cum se ascunde soarele, că nu știu de ce întotdeauna porneam spre locul asfințitului...

Simina îl privea speriată... Niciodată nu-i vorbise astfel și atît.

— Facem la fel... Mergem înainte... De la primii oameni... Ne-au lăsat menirea asta. Pînă la urmă, cine știe cînd, o să se ajungă și acolo. Dar dacă numai unul dintre noi stă pe loc, o să se ajungă acolo mai tîrziu. Asta e buba, Simino... Știi cum e în tren?... Întotdeauna crezi că fug copacii. Dar stau pe loc și noi credem că fug.

— Da, Alexandre... Asta am văzut și eu...

— Ei, dar ai putea tu să spui că fug copacii?... E numai o părere... Vezi, e înția oară cînd vorba scrisă... Nu, Nistor așa face... el scrie aici că fug copacii... Eu știu că nu fug... Dar de ce scrie el atunci așa?... Tu, Simino, cînd un om în toată firea vorbește ca un prunc de țîță, oare înseamnă că e el om?... Sau, cum să-ți spun eu, cînd cu puterea lui de bărbat aleargă după gînganii sau face aeroplane de hîrtie, oare înseamnă că are putere?...

Simina se uita la bărbatul ei cu niște ochi care cerșeau mai multă limpezime. Nu prea înțelegea ce spune dinsul. Dar simțea că prin mîntea lui Alexandru Severin trec gînduri înfricoșător de mari.

★

Iulieș Livede intrase în biroul lui Nistor fără să bată în ușă. Îl găsisse pe acesta în picioare, lângă birou, cu ziarul în mînă. Nistor tresări și-l privi pe Iulieș ca pe un necunoscut. Se dezmetică, însă, imediat, și-i veni în întîmpinare cu un zîmbet forțat pe figură:

— Te așteptam, tovarășe Livede. Articolul ăsta m-a scos din minți. Telefoane după telefoane... M-a chemat și Capitala... Mîine va apare în presa centrală...

— Atunci de ce-ai spus că mă așteptai?

Nistor întîrzie răspunsul la întrebarea neprevăzută:

— Stai jos... stai jos... Poate vrei să deschid geamul?... E un fumaic... Mă gîndeam că oricum o să vii să-mi spui părerea dumitale... Țin foarte mult la părerea dumitale... la părerea secretarului nostru... și a dumitale... ca om.

— De asta am venit — spuse Iulieș uitîndu-i-se în ochi. Nu știu dacă te-ai gîndit bine cînd ai vorbit. Dar eu nu obișnuiesc să am decît o singură părere.

Nistor se duse să deschidă geamul. Voia să scape de privirea lui Iulieș. Iulieș era singurul om de care avea teamă. O teamă nelămurită. Uneori credea că-i este teamă de el pentru că-i prea bun.

— Nu pune și dumneata preț pe fiecare vorbă...

— Măi Nistore — îl întrerupse brusc Iulieș — eu te cunosc de cînd erai ucenicul lui Severin, de cînd ai intrat în fabrică. Tu ai fost întotdeauna un om închis. Nu mă gîndesc să-ți descui acum lacătele... Dar mie îmi place ca omul să se poarte cum mă port eu cu el. Eu sînt deschis să fie și el deschis...

— Dumneata prea complici oamenii...

— Stai că n-am terminat... Eu știu că-mi porți răcă... De cînd m-am opus să fii ales în comitetul de partid. Am făcut asta pentru că nu-mi pot închipi ca un comunist care conduce să poată pipăi orice om, fără ca oamenii să-l poată pipăi pe dinsul. Asta e o nedreptate... Oamenii nu te cunosc, nu te-au încercat cu degetele lor...

— Te contrazic, tovarășe Iulieș. Sînt în fabrică de 16 ani...
— Crezi că dacă-i fi de ieri, alaltăieri, aș vorbi așa cu tine? Dar vezi, sînt saispnezece ani și nimeni n-ar putea să spună cu ochii închiși că, uite, dacă mi-ar arde casa, Nistor ăsta ar trece prin flăcări să-mi scoată plozii... Rău e însă că nici pe dos n-ar putea spune...

Nistor nu știa cum să răspundă. Prefera să-și ascundă capul în mîini să ia atitudinea unui om care suporta cu greu critica. Adîncul lui clocotea însă, de furie. El, care de mîine va fi cineva în țară — și să fie judecat de un bătrîn care cu toți anii lui n-a fost în stare să se ajungă!... De ce-i era atunci teamă de el? Ce să-i răspundă?...

— Am suferit prea mult — se hotărî Nistor. Bătăi, batjocură, milă... Mi s-a făcut frică de oameni, tovarășe Iulieș...

— Ce spui? Frică de oameni? Cine te-a batjocorit în uzina asta? Cine te-a bătut? Măi Nistore, tu crezi că Severin te-a mbrăcat și te-a ajutat, cînd îi erai ucenic, din milă?

— Nu, nu-i vorba de Severin... dar înainte de a intra în fabrică...

— Cum ai putut tu să vii în partid dacă ți-i frică de oameni? Frica nu se naște din senin. Cînd erai copil, era altceva, știi, știu. Dar acum? Numai cine se simte vinovat față de oameni are frică de ei... Măi Nistore, cînd treci pe lângă adevăr, greșești totdeauna. De aceea-i bine să fii deschis.

Nistor era infuriat. Ar fi trebuit de la început să evite discuția sau s-o oprească printr-o glumă, sau să se considere pur și simplu jignit de procedeu lui Iulieș. Asta și trebuia să facă.

— De fapt ce vrei dumneata? Să mă scoți din comitet sau din partid, sau să propui eliberarea mea din funcție?... N-am făptuit nimic care să mă aducă în fața judecății!...

— Uite ce-i, Nistore... În partid, oamenii cinstiți, cînd intră... Stai... Îl știi pe Valer? Ai și scris despre el în articol... Înainte de a da adeziunea, s-a fosit o săptămînă în preajma mea... Pînă s-a hotărît și m-a încolțit într-o seară: „Nea Iulieș, vezi — mi-a spus el — eu am un păcat. Nu-i cine știe ce... dar... de... Eu am furat o dată un miel... Ca să-mi iau cizme... Nimeni nu știe... Nici fetei... adică nevastă-mi, nu i-am spus... Se rătăcise de turmă... și... de... cizmele... Crezi că-i grav de tot?... Eu nu cred că-i cine știe ce...” Ce puteam să-i răspund lui Valer?... L-am ținut toată noaptea și i-am povestit viața mea, cu toate păcatele ei...

— Vrei să-ți spun viața mea?

— Nu! N-am venit pentru asta. Viața unui om nu se povestește așa cum ai fuma o țigară. Oricînd și oricui. Am venit pentru altceva. Cînd ți-am citit articolul, am înțeles că ar putea să se încingă o vîlvătaie mare. Și atunci o să te pască multe ispite... Mi-i frică de tine...

— Frică? Dar...

— Stai, stai. Mi-i frică de un anumit lucru. Tu încă nu ești copt ca om. Încă nu te-ai dărui de tot oamenilor. Nu te-ai amestecat cu ei. Nu, nu te împotrivi și nici nu te supăra. Ai putea oricînd, să te îndepărtezi de ei, în loc să-i tragi după tine. Ai prea multă ambiție și voință... și nu știu cum stai cu sufletul...

— Dacă-am intrat în partid, am intrat pentru că-mi erau vii suferințele oamenilor...

— Poate că te-a îndemnat numai suferința ta... cea veche... Și dacă ea te-a îndemnat, nu-i bine... Nu-i bine... Nistore... Un copil poate să sufere cumplit pentru că altul bate mai bine mingea decît el, sau pentru că nu are beretă roșie pe cap. Poate să sufere atît de mult, încît gîndurile acestea să nu-i mai iasă niciodată din minte. La ce duce suferința asta? La a rîvni. La ispită. Suferința adevărată este aceea care izvorăște din nedreptate... Ea nu poate să îndemne decît la lucruri bune.

— Eu nu am simțit nedreptatea? Aici în fabrică n-am văzut...?

— De ce te aperi? Dacă iubești cu adevărat oamenii... fii liniștit. Asta-i poate singura condiție a unui comunist. Dar să știi, Nistore, mai devreme sau mai tîrziu oamenii simt dacă-i iubești sau nu. De acest lucru nimeni nu poate scăpa... Oricît s-ar feri.

Nistor se mai liniștise. I se părea că Iulieș trecuse de la acuzații directe la sfaturi. Voia totuși să scape cît mai repede de dînsul. Poate că Juvără îl așteaptă în anticameră. Deschise ușa biroului și într-adevăr îl zări pe Juvără. Spuse cu voce tare, ca să-l audă Iulieș: — Numai un minut, tovarășe Juvără. Imediat...

Iulieș nu se clinti de pe scaun.

— Mai este ceva. Articolul tău nu suflă nici un cuvînt despre Severin și pentru asta am venit. Poate mai mult pentru asta. Severin e un muncitor de prima mînă. Poate chiar mai mult...

— Severin e prea retras... Niciodată n-a intrat în întrecere... Muncitorii nu-l au la suflet...

— Ei și?... Dacă un pom dă roade bune într-o livadă, trebuie neapărat să fie aliniat în rînd cu ceilalți pomi? Altfel nu-l culegi?

— Totuși, față de puterea lui...

— Faci, o greșală pe care am făcut-o și eu, Nistore. La Severin nu puterea stă pe primul plan. Ministrul mi-a deschis ochii. La Severin e vorba mai întîi de dibăcie tehnică și poate, chiar de o anumită îndrăzneală... Severin nu raționalizează ca Răduca...

— N-ai dreptate, tovarășe Iulieș. Răduca e un adevărat muncitor... Lucrează din plin, sigur, fără goluri...

— Știu! Ai toată dreptatea... Severin însă aduce ceva foarte însemnat: cap.

— Și Răduca...?

— Și el... Dar în mai mare măsură Severin... Foarte ciudat!... O să mă țin de capul lui Severin pînă o să mă limpezesc. Dacă omul ăsta a gîndit conștient isprăvile lui!... Foarte rău că n-ai scris și despre el. Nu înțeleg de ce. Te-a învățat meserie, știi doar ce poate... Rezultatele lui în producție vin imediat după cele ale lui Răduca... E om serios, așezat... Poate cel mai sigur muncitor din toată uzina...

— Mă gîndeam, să nu creadă muncitorii că... prea slăvim forța...

— Vasăzică te-ai și gîndit!... După ce ne-a atras atenția ministrul...

— Articolul era dat dinainte...

— Da, da, da!... Bine... N-aș vrea să mai aștepte Juvără. S-a făcut o mare greșală cu Severin și nu știu cum s-o reparăm... Noroc!...

O ÎNFLORIRE FARA PRECEDENT A TALENTELOR

Articol scris pentru „Flacăra”

de Boris VOLGHIN

La ora cînd scriu rîndurile acestea, sălile Expoziției de artă plastică a țărilor socialiste sînt asaltate de mîile, de zecile de mii de vizitatori din diferite colțuri ale lumii. Și nu e de mirare: ne aflăm în fața unui mare eveniment din viața artistică a popoarelor noastre: la expoziție sînt prezentate lucrările celor mai mari maeștri ai picturii, sculpturii și graficii — și multe din exponate, luate fiecare în parte, ar merita monografii.

„Sîntem născuți pentru ca din basm să facem fapt aievea”, se spune într-unul din cîntecule sovietice. Între pereții sălilor centrale de expoziție, basmul a devenit acum fapt aievea... Este oare cu puțință ca în cîteva ore să parcurgi 12 țări? Expoziția va va ajuta să afli că lucrul acesta este posibil. Fiecare pavilion al acestei expoziții, socialiste în conținut, este profund național, el dezvăluie sufletul fiecărui popor, arată viața lui fericită de astăzi, istoria, aspirațiile și visurile lui, ne ajută să cunoaștem fiecare țară amplu și multilateral.

În prima sală, fiecare țară este reprezentată printr-o singură operă de pictură, cea mai bună, și printr-o singură sculptură, cea mai remarcabilă. În centrul sălilor se vede un tablou uriaș, bine cunoscut după numeroasele sale reproduceri, cel realizat de un grup de pictori în frunte cu B. Joganon, „Lenin la cel de-al treilea Congres al Comsomolului”. E firesc și simbolic ca vizitatorii să-și concentreze atenția în primul

rînd asupra figurii marelui conducător, care a luminat cu făclia ideilor comuniste, calea popoarelor.

În prima sală sînt bine reprezentate toate țările socialiste, inclusiv Republica Populară Romînă. Despre indestuctibila prietenie romîno-sovietică, despre internaționalismul proletar, vorbește grupul sculptural remarcabil al lui Boris Caragea, care a fixat emoționant momentul istoric al eliberării Romîniei de către Armata Sovietică. Alături de această lucrare, închinată temel nașterii unei vieți noi, Romînia expune pinza lui Corneliu Baba „Odihna la cîmp”.

Oamenii sovietici au avut și înainte posibilitatea de a cunoaște arta plastică romînească, în cadrul unei expoziții speciale, organizată mai demult în sălile Academiei de Arte a U.R.S.S. Lucrările lui Baba au trezit de atunci admirația tuturor: în cărțile de impresii, el a fost numit „unul dintre cei mai mari pictori contemporani”. Alături de pinza „Odihna la cîmp”, cunoscută deja multora dintre vizitatori, în expoziția celor 12 state există și alte lucrări ale lui Baba, noi pentru oamenii sovietici. Firește că ele sînt fatalmente puține la număr într-o expoziție de acest fel. Ar fi de dorit, însă, să le vedem pe toate, și am fi recunoscători prietenilor romîni dacă ar organiza la noi, în viitorul apropiat, o expoziție personală a lui Corneliu Baba.

Pavilionul romînesc de la expoziția țărilor socialiste a fost gata printre primele. Pelerinaj-

ul a început aici cel puțin cu două săptămîni înainte de deschidere și putem afirma fără rezerve că lucrările expuse au fost mult apreciate.

De sufletul vieții noi sînt încălzite și lucrările din sălile artei chineze. Olga Gluhareva, maestra emerit al artei, șefa secției Orientului, îndepărtat a Muzeului de Stat al Culturilor Orientale, prezintă ghizilor exponatele. Ea le povestește despre modul cum vechea formă tradițională a picturii „gohua” este îmbogățită în zilele noastre de către maeștrii chinezi, care îi imprimă un conținut nou, socialist. Ai putea sta ore întregi în fața acestor lucrări de o rară expresivitate, reflectînd la trecutul, prezentul și viitorul măreței țări din Asia, care și-a îndreptat umerii o dată pentru totdeauna.

În expoziție sînt peste 2.500 de exponate. Sala centrală a expoziției este imensă, dar nici ea n-a putut cuprinde tot ceea ce ar fi fost de dorit să se expună. A trebuit să se comprime în tot deosebit pavilionul sovietic: fiecare din cele 15 republici uniunale este reprezentată numai prin cele mai caracteristice și cele mai semnificative lucrări. Aici poate fi văzut „Autoportretul” lui S. Konenkov, distins cu premiul Lenin, grupul sculptural „Cîntecul” al lui M. Baburin, tabloul „Bucuria” de N.

P. Korin (U.R.S.S.): „Pictorii sovieticii Kukriniki”.

Abdulaev. Toate aceste lucrări s-au întors de foarte puțină vreme de la Bruxelles, unde au fost prezentate în cadrul expoziției mondiale. Cu interes deosebit a fost primit tabloul „Concertul” de I. Serebreanîi, (expus acum pentru prima dată) care immortalizează un concert dat la Conservatorul din Leningrad în zilele blocadei. Multe lucrări vorbesc despre munca constructivă a oamenilor sovietici, constructorii comunismului.

Seful pavilionului polonez, locuitorul directorului Muzeului Național din Varșovia, Iosif Koidetși, ne lămurește că din cele 206 exponate ale țării lui, aproximativ 100 sînt lucrările bătrînului sculptor și pictor Ksaneri Dunikowski și ale graficianului Tadeus Kulsiwicz. Kulsiwicz are un ciclu din anii 1930-1936, în rest, însă, toate lucrările sînt consacrate perioadei de după război, Poloniei Populare. Un mare interes îl prezintă fragmentele monumentului răscuțărilor polonezi de pe Muntele Sfînta Ana din Silezia, la care

Dunikowski a lucrat din anul 1946 pînă în 1952, precum și ultimele portrete lucrate de acest maestru în vîrstă de 83 de ani.

Multe tablouri și sculpturi valoroase au venit din mica Albanie. În pavilionul Republicii Democratice Vietnam, e larg reprezentată pictura în lac. Pavilioane mari au Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Bulgaria.

Între pereții sălilor centrale de expoziție au lucrat cot la cot, în aceste zile, pictorul și graficianul chinez Li Tiun și specialista în artă, Nora Aradi din Ungaria, sculptorul sovietic S. Konenkov și colegul lui bulgar S. Todorov, pictorul vietnamez Fan Ke-an și graficianul romîn Jules Perahim...

Expoziția prezintă înflorirea fără precedent a talentelor în condițiile construcției socialiste și comuniste și arată ce rezultate cu adevărat mărețe se pot obține în toate domeniile de către popoarele care își făuresc libere, o viață liberă.

APUSUL SUPREMAȚIEI AMERICANE

Walter Lippmann.

Walter Lippmann recunoaște...

unoscutul comentator politic american Walter Lippmann — care și-a câștigat de-a lungul ultimelor decenii faima de supporter principal al antisovietismului — face parte dintre acei ziaristi occidentali, care simt nevoia azi să-și reconsidere vechea postură de falși proroci ai imaginarelor „prăbușiri bolșevice”. Ca și alți colegi de-ai săi mai lucizi, Lippmann își împărtășește fără ocol părerile revizuite în lumina schimbărilor intervenite în arena mondială, insistând asupra conținutului principal al epocii noastre, declinul capitalismului și avântul forțelor biruitoare ale socialismului.

Spre deosebire de „politica struțului” practică de cercurile cirmuitoare din occident, Lippmann încearcă să deslușească sensul în care evoluează cursa — ca să folosim termenul său preferat — dintre Est și Vest. Comentatorul american, impresionat și uluit de „progresele rapide ale U.R.S.S.” în contrast cu „declinul supremației occidentale” — cere conducătorilor puterilor imperialiste, și în primul rând guvernanzilor americani, să renunțe la iluziile politicii „de pe poziții de forță” și să înțeleagă cel puțin acum, „în etapa hotărâtoare”, că apusul supremației americane este fapt împlinit. Cu atât mai mult cu cât grandiosul plan de șapte ani, care va constitui obiectul dezbaterilor celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., va asigura „superioritatea absolută a sistemului mondial al socialismului asupra sistemului capitalist în ce privește producția materială — sfera hotărâtoare a activității omenești” (din tezele raportului ce va fi prezentat de N. S. Hrușciov la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S.).

„Cum să trăim cu Rușii”, iată cum își intitulează Walter Lippmann articolul pe care l-a trimis spre publicare revistei franceze „L'EXPRESS”, care, ca și ziaristul american, nu poate fi bănuită de simpatie față de U.R.S.S. Dat fiind dimensiunile articolului, nu ne putem permite să-l reproducem decât fragmentar; dar și aceste pasaje — care reprezintă de fapt o bună parte a articolului — constituie un tot cuprinzător ce redă pe de o parte recunoașterea neechivocă a sfârșitului supremației mondiale a principalei țări capitaliste și totodată avântul uriaș al Uniunii Sovietice, a cărei forță de neînvingător îl determină și pe Lippmann să pledeze noi pentru „războiul rece”, ci pentru coexistența cu U.R.S.S. — ca imperativ implacabil al vremii. Facem abstracție de faptul că autorul articolului consideră avansul U.R.S.S. ca un „crud adevăr”. Nimeni nu i-ar putea cere lui Walter Lippmann recunoașterea că tăria și progresele Uniunii Sovietice bucură milioane și milioane de oameni de pe întregul glob pămîntesc. Menționăm totodată că articolul a apărut înainte de lansarea de către U.R.S.S. a primei rachete cosmice, care se rotește astăzi, ca planetă artificială, în jurul Soarelui.

„Americani încep să înțeleagă că apariția sputnicilor a marcat sfârșitul supremației noastre indiscutabile și că nu vom putea recuceri această supremație ușor și rapid. Aceasta nu înseamnă desigur că sintem împinși spre un dezastru militar, dar aceasta înseamnă că, în raport cu puternicul nostru rival și adversar, ne aflăm într-o perioadă de declin. Sintem sfidați chiar în domeniile în care multă vreme ne-am crezut imbatabili. Și anume, în domeniul științei aplicate, al tehnicii și al producției industriale.

Noi începem să înțelegem că această situație impune o recon-

siderare temeinică a valorilor noastre culturale și a politicii noastre. Căci faptul că Uniunea Sovietică a lansat sputnicii săi înaintea noastră, demonstrează în chip spectaculos că Rușii progresează mai repede decât noi în domeniul militar și industrial.

... Trebuie să admitem acest crud adevăr: nu numai că am fost depășiți, dar, în actuala stare de lucruri, sintem condamnați să fim din ce în ce mai mult lăsați în urmă. Rușii vor continua să-și mărească avansul atita vreme cât nu vom reuși să ne revenim, să depunem eforturile extraordinare ce vor fi necesare și să mobilizăm toată inteligența și toată

înțelepciunea noastră pentru a rezolva problemele ce ni se pun...

Va trebui să ne schimbăm radical modul nostru de viață, dacă nu vrem ca declinul în care sintem tirăți să nu devină o pantă alunecoasă spre prăbușirea finală a Occidentului.

Va trebui să ne schimbăm radical sistemul nostru de învățămînt, moravurile noastre politice, părerea noastră despre ceea ce poate fi cheltuit de individ și ceea ce poate fi cheltuit de stat, va trebui să schimbăm radical scara noastră de valori, noțiunea noastră despre ceea ce poate fi considerat ca un succes, despre ceea ce trebuie onorat și recom-pensat...

Dintre domeniile în care se impune o profundă revizuire a atitudinii noastre, acela al politicii externe nu este cel mai puțin important.

Ne aflăm într-o situație cu totul nouă, radical deosebită de aceea în care ne aflam atunci cînd au fost elaborate liniile generale ale politicii noastre actuale.

Marea schimbare marcată de sputnici constă în aceea că sintem pe punctul de a pierde superioritatea noastră aeriană în favoarea Uniunii Sovietice. Dacă, așa cum este probabil, Uniunea Sovietică ne-a luat-o înainte în domeniul rachetelor cu raza de acțiune de 2.400 km, înseamnă că ea deține de pe acum supremația aeriană atât în Europa cât și în Extremul Orient...

...Rușii au de asemenea un avans considerabil și în domeniul rachetelor intercontinentale capabile să atingă Statele Unite, lansate fiind de pe teritoriul U.R.S.S.

Dacă așa stau lucrurile, Kremlinul poate spera să-și mențină timp destul de îndelungat o superioritate militară totală atât pe pămînt cât și în aer.

Fără îndoială, aceasta nu înseamnă că el intenționează să lanseze un atac prin surprindere împotriva Europei occidentale și Americii de Nord pentru a le invada. Este evident, însă, că Rușii vor avea acum cel puțin tot attea atu-uri ca și noi în marele joc al politicii mondiale.

Noi nu sintem obișnuți să trăim alături de un rival tot atât de puternic ca și noi. La baza politicii noastre externe a stat întotdeauna ideea că raporturile noastre cu rivalii și cu inamicii noștri nu ar putea fi reglementate decât prin capitularea lor necondiționată...

Este absolut exact că noi am adoptat în Extremul Orient, în Orientul Mijlociu și în Germania o politică, care nu poate avea succes decât dacă Uniunea Sovietică și China comunistă adoptă o atitudine echivalentă cu o capitulare necondiționată.

În Extremul Orient, obiectivul declarat al politicii noastre externe este de a provoca răsturnarea guvernului Chinei continentale

În Orientul Mijlociu diplomația noastră se bazează pe ideea că întreaga regiune este o zonă de influență occidentală și că Uniunea Sovietică trebuie înălturată și exclusă. Noi putem să trimitem arme cui ne place. Noi putem să distribuim dolari. În ce-i privește pe Ruși, ei nu trebuie să ofere nici arme nici ajutor economic.

Aceasta ar fi o politică excelentă dacă ar avea șanse de succes. Dar Rusia este o foarte mare putere și Orientul Mijlociu este tot atât de aproape de ea pe cît sint de aproape Mexicul, America centrală și Antilele de S.U.A. Ar fi deci cu neputință să-i excludem pe Ruși din Orientul Mijlociu...

... Și politica noastră în problema germană ar fi foarte atrăgătoare dacă ar avea cea mai mică șansă de succes.

Poziția noastră este că U.R.S.S. trebuie să accepte... absorbirea Germaniei răsăritene de către Germania occidentală. Această Germanie reunificată, guvernată de dr. Adenauer sau de urmașii săi politici, ar fi autorizată să rămînă în N.A.T.O. și astfel alianța militară occidentală ar avea granița comună cu Polonia...

Dar nu este oare evident că o asemenea poziție în problema germană... seamănă leit cu proiectele de construire a unor hoteluri turistice în Lună?

Este oare posibilă o altă politică? Mulți consideră că nu există nici o altă cale decît capitularea puterilor comuniste, sau înfrîngerea puterilor occidentale...

Nu cred însă că lumea este atât de simplă.

... S-a spus adesea că nu trebuie să negociem decât de pe o poziție de forță. În realitate trebuie să negociem de pe o poziție de egalitate a forțelor.

Cînd afirmăm că trebuie să negociem, nu vrem să spun că puterile comuniste vor accepta condițiile noastre... nici că noi am putea sau ar trebui să le acceptăm pe ale lor. E de așteptat ca negocierile să fie lungi și dificile. Dar oricît de lungi și dificile ar fi ele, voința de a negocia trebuie să rămînă principul de bază al diplomației noastre...

Nu cred să fie posibilă o altă cale. Trăsătura fundamentală a situației noastre este că va trebui să trăim mulți ani într-o lume în care rivalii și adversarii noștri vor fi tot atât de puternici, dacă nu chiar mai puternici ca noi. Nu ne vom putea apăra interesele decât dacă diplomația noastră va fi tot atât de inteligentă și abilă ca a lor.

În facsimil, titlul articolului „Cum să trăim cu Rușii” — apărut în ziarul francez „L'EXPRESS” ↓

- COMMENT VIVRE AVEC LES RUSSES

par **WALTER LIPPMANN**

LES Américains comment à comprendre que l'apparition des sputniks a marqué la fin de notre période de suprématie indiscutée et que nous ne pourrions reconquérir cette suprématie facilement ou rapide-

moins autant d'atouts que nous dans le grand jeu de la politique mondiale.

Nous n'avons pas l'habitude de vivre avec un rival d'une puissance égale à la nôtre. Notre conception de la politique étrangère a toujours

pouvons envoyer des armes à qui nous voulons. Nous pouvons distribuer des dollars. Les Russes, ne doivent accorder ni armes ni aide économique.

Ce serait une excellente politique si elle

Cioară Ion — tehnician la Trusul de construcții hidroelectrice, recită, în cadrul colectivului de teatru, poezia „Lăptos” de Eugen Ibeleanu.

O întrebare obișnuită: Despre ce o fi vorba? Ce înseamnă o Casă de Cultură a tineretului? Întrebare obișnuită atunci, la început, când se auzea că în impunătoarea clădire de pe strada „Cuțitul de argint” se fac transformări radicale: urma să ia naștere aici Casa de Cultură a tineretului din raionul „Nicolae Bălcescu”. Despre ce o fi vorba?

Au aflat curînd: aici se vor aduna, ei, tinerii din fabricile, din întreprinderile și școlile cartierului, și își vor petrece împreună orele libere. Vor putea juca teatru, vor face echipă de dansuri sau vor deprinde a mînuî penelul, vor citi la bibliotecă. Vor asculta conferințe interesante. E doar casa lor, a tineretului.

La început, oaspeții erau îndeoșebi „părinții”, ca să-i numim astfel: tinerii care au construit ei înșiși, prin muncă voluntară, terenurile de volei, de baschet și de tenis, și prin mîna cărora a trecut toată „zestrea” casei noi.

Treptat, a început să apară cîte un chip nou. Într-o zi, noul venit se așeza în sala de conferințe lîngă unul dintre „bătrîni”, care nitam-nisam, intra în vorbă cu el. Peste o jumătate de oră erau prieteni și... colegi de cerc.

Nu demult, într-una din obișnuitele joi ale tineretului (manifestări artistico-educative prezentate pe rînd de organizațiile U.T.M. din întreprinderile raionului) și-au făcut apariția niște specimene cu pantalonii bătuți în

PROIT

Vă prezentăm cîțiva membri ai echipei de dansuri a Casei de Cultură a tineretului „Nicolae Bălcescu”.

Nistor Florica — bobinatoare la întreprinderea „Ascensorul”.

Dogaru Georgeta — muncitoare la Combinatul de cauciuc „Jilava”.

Petrescu Victoria — preparatoare la Atelierele de material didactic (A.M.D.)

Nencșu Dumitru — instalator la Statul Popular al Capitalei.

Tepurlui Marin — lăcătuș la întreprinderea „Metalica”.

Anastasescu Gheorghe — bobinator la întreprinderea „Ascensorul”.

Floren Constantin — tinichigiu-auto la uzina „Tudor Vladimirescu”.

Ciocan Ion — mecanic-auto la I.A.R.A.

Echipe de dansuri repetă un dans nou.

Brigada artistică, adunată în jurul instructorului, ascultă noul plan tematic.

Cercul de teatru al Casei de Cultură a început repetițiile la masă ale piesei „Cererea în căsătorie” de Cehov.

TE TINERESTI *in* ...repetiție

șinte și cu părul răzvrătit în creștet, cu țigara lipită de buză și cu mîinile băgate în fundul buzunarelor. Din prag, au întreat, scuiptînd țigara pe jos:

— Se lasă p'ormă cu pileală?

Întrebarea „arătărilor” n-a rămas fără răspuns. Li s-a arătat, calm și cuviincios, că aici se vine decent îmbrăcat și se vorbește politicos. Cei cîtiva nou veniți au făcut stînga împrejur: în sălile Casei de Cultură erau vreo 400 de tineri; ei erau doar 4-5.

Peste vreo două săptămîni, vizitatorii inoportuni din acea seară au revenit. Aveau frezele netezite și-și pusese ră la gît cravate decente. Au spus, ca tot omul, bună-seara și au intrat să vadă repetiția de teatru.

— Poate ne-o place și nouă, să jucăm și noi.

Nimeni n-a părut a recunoaște în ei pe „bulevardiștii” din acea seară. Doar cîteva zîmbete au spus multe.

I-AM CUNOSCUT PE...

tinerii activiști ai Casei de Cultură, ale căror biografii numără ani puțini dar pasiuni și, mai ales proiecte, sumedenie. Proiecte de activitate artistică, proiecte de viață și multe, foarte multe, proiecte de muncă. Munca pe care fiecare o face în felul

și specialitatea sa, dar pe care toți o înțeleg la fel. Faptul că tinerii au propus ca teme ale conferințelor săptămînale problema de pildă: „Contribuția tineretului la îndeplinirea planului de producție” sau „Despre contribuția tineretului din uzină la aplicarea și răspîndirea inițiativei lor” — grăiesc de la sine. Oamenii despre care spațiul nu ne permite să spunem decît date telegrafice:

DOGARU GEORGETA — 18 ani (în curînd), șefă de masă la Combinatul de cauciuc „Jilava”. Dansează și în echipa de dansuri a Casei de Cultură, și în cea a fabricii. Și... cîntă foarte frumos.

Sau:

CIOCAN ION — 23 ani, mecanic-auto (I.A.R.A.); pasiunea de bază: automobilismul. Nu e sportiv, și nici dansator — zice el. Dar în echipa de dansuri face treabă foarte bună.

Sau:

„**CONU' LEONIDA**” cum e poreclit **CIOARĂ ION**, tehnician la Trustul de construcții hidrotehnice. Interpretează rolul titular în piesa de la care i se trage porecla. În afară de aceasta, recită (de preferință „Lidice”) și se pregătește să-l reprezinte pe Păcală în spectacolul de estradă „Deranjamente muzicale”.

ȘI-ACUM, PROIECTELE... ÎN REPETIȚIE

Programele Casei de Cultură anunță zilnic manifestările culturale-artistice: conferințe, schimburi de experiență cu echipele din întreprinderile învecinate, filme, tradiționalele joi, sau manifestări pentru pionieri și elevi.

Cît despre cele cinci cercuri artistice, programul lor îl constituie deocamdată... repetițiile. Cele 13 perechi de dansatori sînt la ultimele repetiții cu tabloul coregrafic „În pădure” (după poezia lui Coșbuc, „Spinul”), pregătindu-se în același timp să realizeze alt tablou: „Mamele lumii vor pace”. Orchestra repetă intens sub conducerea lui Puiu Teodosiu. Cît despre actori, nici n-au trecut bine de la recitarea simplă la distribuirea în roluri, că încep discuțiile. Legate de temperamentul fiecăruia, de existența sau absența dublurilor etc. Spiritele se potolește o dată cu emoția primului rol. „Cererea în căsătorie” a lui Cehov sau „Conu' Leonida față cu reacțiunea” de I.L. Caragiale, după care va urma piesa lui H. Lovinescu „O întimplare”, le oferă doar atîtea posibilități!

Brigada artistică e și ea în zor mare: se pregătesc o serie de bucați de muzică distractivă și populară la cererea muncitorilor.

„Deranjamente muzicale”, spectacolul de estradă de care pomeneam, îi atrage îndeosebi pe tinerii actori. Și, ca să zicem așa, nu întimplător. Scopul spectacolului este prezentarea cîtorva... distonanți de viață, distonanți care formează gama deranjamentelor.

★

Concluzii la această activitate care întregeste și îmbogățește activitatea zilnică a tinerilor veniți aci, se pot trage la fața locului. Așadar, pe cînd la Casa de Cultură a tineretului?

Marla PREDUȚ

Fotografii de E. IAROVICI

Și la stîrșitul repetiției, o horă.

Politețe

Ilustrații de Ica PELTZ

mi spunea prietenul meu, medicul:
— Politețea e mai puțin o problemă de educație cât una de rezistență și maleabilitate a sistemului nervos.

Probabil că am făcut o mutră mirată, căci reluă:

— Individul care e nervos din fire și care de cu seară, nu a digerat bine mîncarea, este a doua zi irascibil, arțagos, provocator chiar.

Amicul meu, profesorul, este însă cu totul de altă părere:

— Oricît am voi s-o justificăm medical,

la cel care mă sîcîia. I-am zis: „N-ai ochi, tovarășe? Pune-ți ochelari ca să vezi restul la leu pe măsuță! Doar n-ai vrea să ți-i bag și-n buzunar!”

Vinzătorul de la „Textila”:

— Nu. Aseară am băut o cafea cu lapte și am mîncat un corn cu unt. De ce să am arsuri? Despre ce fel de digestie e vorba? A...! Exact! I-am spus: „Dumneata ai venit să cumperi, cucoană, ori să te-ncălzești pînă intri la cinema?” Cum „nepoliticos”?! Mi-a răscolit trei rafturi căutînd o stofă a cărei culoare nu și-o amintea, dar susținea că avea un desen interesant pe care l-a văzut, nu știe precis unde, dar fiind sigură că țin metrăjul ascuns sub tejghea, ca să-l vînd cu supra-preț...

Gestionarul de la „Alimentara”:

— I-am zis foarte bine: „Dacă nu-ți place, poștește în altă parte!” Clientul este ca un copil. Totdeauna îți cere ce nu ai. Dacă-i oferi portocale, strîmbă din

se nască, să-nvețe carte, să se-nsoare și să facă copii? Asta și cînd o să închidă ochii tot la mine o să trimită familia după act de deces! Nervos? Nebun am să devin. Nici tihnă la mîncare n-am, nici somn, cînd mă gîndesc că în timp ce dorm ori stau la masă, un cetățean, cîinci, o sută, scriu chiar atunci cereri și ne dau de lucru...

„Domnul” de la coada casei de bilete:

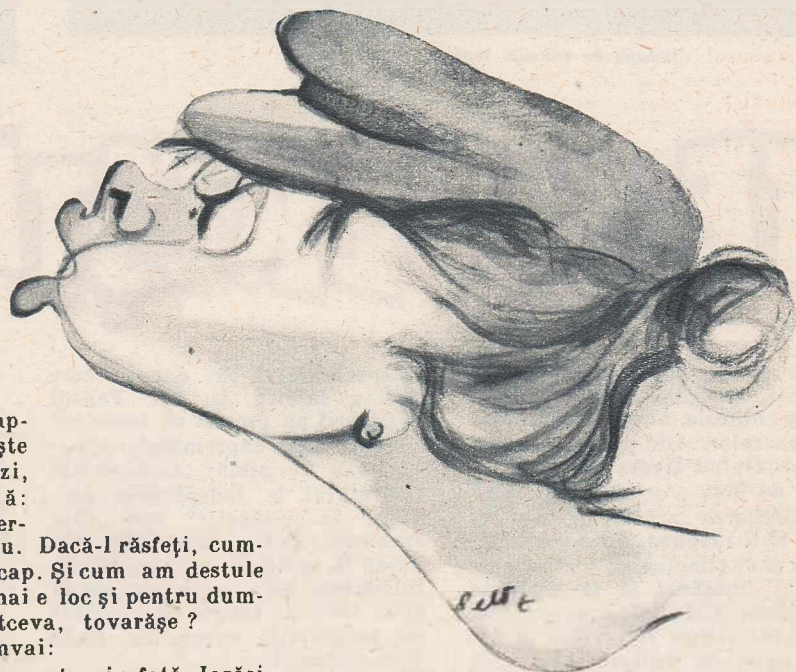
— Erai după mine! Inutil să-mi demonstrezi. Am venit de la opt dimineața. Am fost doar să-mi iau zece Carpați! Ce spui? O să mă oprești dumneata să fumez? Dă-te la o parte, pînă nu schimb calimera! Ai să vezi tu cînd o s-o schimb că n-are să-ți mai meargă cu una cu două! Ce? Am s-o schimb cînd oi vrea eu și-o să am poftă, mitocanule! Ai părul alb și vii la cinematograful ca să faci scandal. Mahalagiule! Jur că stai în Obor! Te-am văzut eu... Poți să taci cît oi vrea, că tot nu-ți răspund! Care aveți un bilet în plus?

★

Mica galerie a nepoliticosilor s-ar putea continua. Dar în intenția noastră nu este să facem un manual de politețe, cu toate că uneori n-ar strica dacă unii ar avea în buzunar o asemenea cărțuție.

Căci, oricum, nepolitețea, chiar dacă nu e nici pe departe o maladie de care suferă toată lumea, totuși, ea se face simțită în destule locuri și, din păcate, are un complice: nepăsarea. Nepăsarea celor care privesc impasibili și se amuză de bătărăniile unora.

... Scriind acest foileton, am întîrziat peste miezul nopții și, punîndu-mi pentru o clipă

inexistența sau slaba bunăcuvință se datorește în primul rînd celor șapte ani de acasă, de la creșă, de la cămin dacă vreți, și mai cu seamă influenței hotărîtoare a mediului în care trăiește și se dezvoltă un individ.

Vechea mea cunoștință, filozoful, afirmă însă că:

— Lipsa politeței nu-i decît un simptom al faptului că pentru individul respectiv civilizația se află în „relache”. Ea nu se nvață, nu se capătă, ci se moștenește.

Vecinul meu, locotenentul de artilerie, e hotărît împotriva acestei „teorii”:

— Am exemple în cazarmă, cu recruții care vin din medii diferite. Reușim să-i educăm — pe cei care au nevoie — asupra modului de a se comporta în societatea noastră nouă. Asta, prin disciplină. Disciplină care, după terminarea serviciului militar, devine un bun personal de care cu greu se mai poate despărți fostul ostaș.

Și acum, cîteva păreri culese direct de pe teren.

Taxatorul I.T.B.:

— Da, îmi pare rău că l-am repezit pe călător. Dar cînd mai mulți călători vin cu bani mari, și tot atunci trebuie să trec în carnet seria biletelor, stația, să răspund la trei persoane deodată asupra legăturilor de pe traseu și să fac semn prin fereastră unui ins năbădăios care-mi bate în ușă ca să-i deschid ja stop, atunci... Ei, da, atunci m-am dat

nas și-ți pretinde grăp-pefruit; dacă zărește ouă de găină în lăzi, precis că te-ntreabă:

„Dar de rață le-ați terminat?” Și dacă... Nu. Dacă-l răsfeți, cum-părătorul ți se urcă-n cap. Și cum am destule în „sectorul” ăla, nu mai e loc și pentru dumnealui. Lămurit? Altceva, tovarășe?

Pasagerul din tramvai:

— De acord: m-am urcat prin față. Iarăși exact: am cerut să mi se ia din mînă în mînă un bilet, zicînd că-i pentru o femeie gravidă. După care am ocupat locul rezervat pentru bătrîni și femei cu copii în brațe și... Lăsați-mă să explic! Și-apoi... Dă-mi voie să te lămuresc...! Și, la urma urmei, ce te bagi dom'le unde nu-ți fierbe oala? Ia te uită la el! Ce? Tu... Cum? Tu am zis. Tu nu te-ai urcat niciodată prin față? Tuxina ție, că nu mi-oi fi naș, ca să-ți zic cu dumneata! Etete! N-ați-o acuma și cu dumnealui!

Funcționarul cu ochelari aflat în spatele ghișeuului:

— Trebuie să respecte instituția. Și funcția mea. Mai întîi a intrat cu șapca pe cap. Apoi și-a scuturat-o de zăpadă în fața ghișeuului. Mai departe: n-a stat la rînd. Și, dacă-i vorba pe adicătelea, ce mă privește pe mine că are doar o oră liberă de la slujbă și-i trebuie chiar azi certificatul? L-am pus eu să

plavazul pe hîrtie am adormit... Se făcea că mă plimbam prin oraș: printr-un oraș în care și taxatorul de tramvai, și gestionarul de la „Alimentara”, și cel de la „Textila”, și funcționarul cu ochelari, erau extrem de amabili. Nimeni nu făcea scandal, nimeni nu îmbrîncea, nici un cetățean nu se amuza prostete cînd un oarecare tinerel insulta cu obrăznicie o tovarășă mai în vîrstă. Și zăpăcit de această miraculoasă schimbare, am alergat repede acasă. „Ce rost mai are foiletonul pe care l-am scris?” — îmi ziceam. Dar, vai, în clipa aceea, m-am trezit. Așadar, trebuie, totuși, să termin foiletonul. Oricum, cîtorva tot s-ar putea să le folosească!

... Dacă îl vor citi!...

Anton ALEXE

SCRIITORII ȘI CARTII

„DRUMUL SPRE OCEAN“

De-a lungul veacurilor, mulți scriitori au încercat să deslușească în negura vremurilor viitoare contururile acelei ere de fericire a omenirii în care să-și găsească împlinirea năzuințelor și idealurilor ei cele mai mărețe, visurile și speranțele ei cele mai îndrăznețe. De la Ovidiu la Campanella și de aici la Cernișevski, când întrezărit în haina mitului, când coborât pe pământ și legat de ideea luptei pentru eliberarea maselor înrobite, acest vis de fericire al omenirii s-a intrupat în imagini diferite, după concepțiile și idealurile de viață împărțite de respectivii scriitori.

Nu mai literatura sovietică a putut da un tablou concret și științific înțeles al acestui viitor, văzut ca o adevărată „cetate a soarelui“ a civilizației, ca un triumf al idealului comunist. Printre operele care ne îngăduie o minunată călătorie spre hotarele acestei lumi noi, dezvăluind în imagini de o înaltă valoare artistică orizontul măreț al zilei de mîine a omenirii, se situează, în primul rînd, romanul lui Leonid Leonov *Drumul spre ocean*, recent apărut în tălmăcire românească.

Drumul spre Ocean scris între 1933-1935, a apărut cam în aceeași vreme cu romanele ca *Energia* de Fedor Gladkov, *La Răsărit de Pavlenko*, *Răpirea Europei* de Fedin, *Petrolul derbent* de Krlimov, *Oameni dintr-un fund de jar* de Malișkin și altele care afirmă, fiecare în felul și cu specificul său, ideea luptei pentru o lume nouă, pentru relații noi între oameni, pentru afirmarea unei conștiințe noi, socialiste a oamenilor. Succesele hotărîtoare dobîndite de Țara Socialismului pe frontul economic, politic și cultural, dădeau imbold scriitorilor să facă tot mai dese și mai îndrăznețe explorări ale viitorului, care se profila în linii tot mai precise.

„*Drumul spre Ocean*“ a fost tocmai drumul explorării întreprinse de Leonid Leonov pentru cunoașterea acestei lumi noi. Acest drum duce spre „Ocean“ — viitoarea capitală a lumii și în același timp simbol al vieții libere, fericite, însuflețite de spirit

de creație, pe care omenirea o va cunoaște în comunism, și deci, în ultimă instanță, simbol al viitoarei societăți comuniste. „*Drumul spre Ocean*“ este drumul de viață al oamenilor celor mai înaintați ai epocii, ce năzuiesc și luptă pentru înrădăcinarea unei filozofii și morale noi, comuniste.

Scriitor cu înclinare spre adîncirea filozofică a problemelor vieții, spre diseccarea atentă a psihologiei

umane, iscusit făuritor de tipuri umane viguroase, Leonov a dat și în *Drumul spre Ocean* un roman complex, cu numeroase și interesante conflicte, cu o problematică actuală și originală, cu o bogată galerie de personaje.

Desigur că problema majoră a romanului e aceea a construirii lumii noi și a formării unei noi conștiințe, dar ea implică și prezentarea luptei împotriva dușmanilor Puterii Sovietice, și discutarea rolului artei în noua societate, și abordarea problemei dragostei și a familiei de tip nou, și înfățișarea atitudinii noi față de muncă.

Fidel unei tradiții afirmate în romanele sale anterioare, Leonov a dat și în *Drumul spre Ocean* o operă străbătută de un adevărat spirit polemic. Autorul polemizează și cu teoriile celor ce puneau în acei ani la îndoială posibilitățile de construire a socialismului, și cu filozofia „cultului suferinței“ a lui Dostoievski, și cu ideologia reacționară afirmată de un pesimism și neîncredere în om, ca legi de viață.

„*Drumul spre Ocean*“ se desfășoară sub semnul optimismului, al încrederii în om, în puterile lui, în măreția idealurilor lui, în posibilitățile lui de a-și construi un viitor fericit.

Numeroasele și foarte variatele personaje ale romanului se împart în grupuri antagonice, determinate de atitudinea pe care o au față de „Ocean“. Dacă Gleb Protoklitov, Dudnikov, Pohvisnev, spirite micurburghize ce urăsc lumea nouă și Puterea Sovietică, dușmănesc și „Oceanul“ și resping calea spre el, comunistul Kurilov, luptător pentru viitorul măreț și fericit al omenirii, îndeamnă pe cei mai buni dintre contemporanii săi să meargă spre „Ocean“. Ast-el își găsește „drumul spre Ocean“ Liza, Saifulla, Marina, Ilija Protoklitov. *Drumul spre Ocean*, spre idealul comunist, devine simbolul vieții omului înaintat al zilelor noastre, simbolul călării și transformării sale într-un cetățean al societății noi. Și acceptarea sau respingerea idealului comunist — a „Oceanului“ — hotărăște succesul sau eșecul în viață al omului din epoca noastră.

Apărut în limba română în preajma Congresului al III-lea al scriitorilor sovietici, pe care-l așteptăm cu toții cu o legitimă nerăbdare, romanul lui Leonid Leonov este încă o dovadă a înalțimilor artistice pe care le-a cucerit literatura realismului socialist, a variației de expresie, de procedee ce caracterizează metoda realist-socialistă, a adîncimii de concepție și a măiestriei de realizare proprii artei sovietice.

Tatiana NICOLESCU

O PICĂTURĂ DE CERNEALĂ

Cea mai măreață melodie

de Mihai DRAGOMIR

În fiecare dar adus celor iubiți se închide un simbol. Floarea sau volumul de poeme închid înțelesuri care transformă darul în cuvinte mai grăitoare decît cele roșite.

După ce au trimis în oceanul cerului cerceții celor trei sputnici, oamenii sovietici au închinat Congresului al XXI-lea al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică un dar pe care mințile cele mai agere ale trecutului nu l-au putut întrevădea. Construirea de mîna lor dibace și răbdătoare, ei au adăugat sistemului solar o planetă. Simpla, ca și cînd ar fi sădit o floare.

Descoperirea unei noi stele a fost întotdeauna un eveniment științific de mare răsunet. Am învidiat, simțindu-l dimensiunile, bucuria cu-l cuprindea pe savantul care reușea să măl înscrie pe harta cerului un astru nou, nou numai pentru noi, deoarece el se rotea în eter de pudrerie de ani-lumină. Dar cit de plăpîndă este această fericire față de aceea de a construi tu însuși un corp cereș! Mă gîndesc la mina care a așezat fanionul roșu pe care cineva a scris: „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Ianuarie 1959“. Mîna care, fără să atingă clapele unui pian, a cîntat cea mai măreață melodie a omenirii. Ziarele comentează lansarea urleișei rachete drept o victorie a științei sovietice. Este, însă, mult mai mult decît așt. Este o victorie a poeziei sovietice, o victorie a comunismului. În limba ei grea de sensuri, noua planetă ne spune:

comunismul a eliberat o mare parte a omenirii; comunismul eliberează astăzi forța omului din închisura ei solară; comunismul, după ce a redat omului demnitatea jînduită, îi croază o nouă demnitate, de stăpîn al Universului; comunismul transformă munca în poezie, și poezia într-o realitate coplesitoare prin frumusețea ei; comunismul lasă în urmă visele cele mai îndrăznețe, cere omului mereu alte vise, pe măsura adevăratei lui puteri; comunismul trece dincolo de timp și spațiu, tocmai pentru că le pune în mîna omului, supuse și folosite; comunismul nu cunoaște stavili, și noi vom trăi ziua cînd îl vom vedea împlinindu-se în perfecta lui armonie; comunismul înseamnă rațiune și vis, mîgăla și cîntec.

Ce poate fi mai grăitor decît un Congres deschis sub asemenea semne? În timp ce Congresul va dezbate nenumăratele aspecte ale muncii de înaintare vijelioasă spre comunism, în spații se va roti planeta construită de ei, de comuniști, de oamenii sovietici. Darul adus Congresului măsoară și realizările de pînă acum, chemînd în același timp spre realizări și mai grandioase. Congresul care adună asemenea oameni va intra în istorie cu aceeași simplită și tulburătoare inscripție cu care omul a pătruns pentru prima oară în cosmos: „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Ianuarie 1959“. Noi, contemporanii lui, avînd certitudinea unor și nui mari izbînzii viitoare, înțelegem să cinstim acest istoric Congres închinînd toate energiile noastre supremului scop: comunismul.

ACTUALITĂȚI LITERARE SOVIETICE

● V. I. NEMIROVICI-DAN-CENKO este îndeobște cunoscut, alături de Stanislavski, ca unul dintre marii militanți pentru un teatru cu un bogat conținut de idei și o interpretare realistă. O latură mai puțin cunoscută a acestui animator este aceea de prozator și dramaturg. Lucrările sale literare apar acum în Editura de Stat din Moscova. În volumul recent editat sînt cuprinse nuvelele *Revizita guvernatorului* și *Drama din culise*, iar dintre piese, *Prefața vieții*.

● REVOLUȚIA CULTURALĂ sovietică va cunoaște un nou avînt în cadrul septenaliului. Conform cifrelor de control se vor produce pînă în 1965 un număr de 1200 de filme artistice și vor fi tipărite 1.600.000.000 de exemplare de cărți. În 1959 vor funcționa 500 de expoziții volante, iar în următorii 7 ani vor fi construite numai la Moscova 60 de muzee, biblioteci și cinematografe.

● UN DEOSEBIT INTERES a trezit în Uniunea Sovietică apariția cărții lui D. Pavlov: *Lenin-gratul în blocada*. Alături de nenumărate pagini care evocă apărarea legendară a orașului

lui Lenin, asediat zadarnic timp de aproape trei ani de hileristi, cartea lui Pavlov dezvăluie aspecte ale luptei cu un dușman tot alt de nemilos ca și fascismul: foamea. Autorul acestei evocări a îndeplinit funcția de impunitic al Comitetului de aprovizionare a trupelor și populației din Leningrad; el a fost deci un martor ocular al acestei mari bătălii. Cartea impresionează prin sobrietatea și veridicitatea ei, calități care au contribuit la epuizarea tirajului ei în scurtă vreme după apariție.

● O CONTRIBUȚIE SERIOASĂ la istoria literară a veacului al XIX-lea o constituie monografia „Viața și creația lui Cernișevski“ de V. Sulghin. Autorul nu se ocupă decît de o anumită perioadă a vieții marelui democrat revoluționar și anume aceea dintre detențiunea acestuia în portul Alekseev și anii petrecuți la Astrahan și Saratov, adică perioada în care Cernișevski a scris romanele *Cei de făcut* și *Prologul*. Critica literară sovietică apreciază studiul lui V. Sulghin drept o contribuție din cele mai serioase pentru cunoașterea activității lui Cernișevski.

● LITERATURA BURIATĂ a înscris în ultimii ani o serie de succese importante, printre care se numără și romanul *Ploaia de aur* al lui J. Tumenev, o evocare a vieții poporului buriat în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei. Romanierul C. Tidemlambaev a publicat partea a doua a trilogiei sale închinată învățatului buriat Dorji Banzarov. Printre ultimele apariții literare remarcabile se înscriu romanele *Fericea furată* de D. Batjohai și *Vecinii noștri* de R. Beloglazova.

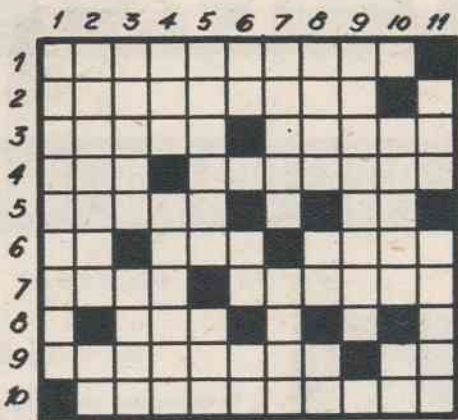
● PRINTRE PIESELE DE SUCCES publicate în almanahul „Dramaturgia contemporană“, care editează cele mai valoroase piese sovietice se află *Zări nemărginite* de N. Vîrta, *Prietenii rămîn prieteni* de N. Bejenov și *Ritul diavolului* de L. Agranovici.

● ÎN COLECȚIA „MOSTENIREA LITERARĂ“, editată de Academia de Științe a Uniunii Sovietice, a apărut cel de-al 95-lea volum avînd titlul *Nouăzeci despre Maiahovski*. Sînt cuprinse aici numeroase materiale inedite, o serie de discursuri pe care poetul le-a roștit la diferite mîngurii între 1920-1930, scrisorile trimise între 1917-1930 prietenii sale Lili Brik și care toate sînt însoțite de numeroase schițe făcute de poet. Volumul se închide cu reproducerea unui număr de fotografii inedite pînă acum, reprezentînd pe poet împreună cu prietenii lui.

*) Roman de Leonid Leonov — E. S. P. L. A. — Cartea Rusă, 1958.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

TOT MAI SUS

ORIZONTAL: 1) Plata unei retribuții regulate a cărei valoare reală a fost în 1958 cu 60% mai mare decât în 1950. 2) În economia noastră înseamnă partea din venitul național destinată lărgirii producției și poate fi obținută pe baza creșterii productivității muncii și a scăderii prețului de cost. 3)...național este în ordnirea socialistă suma totală a mijloacelor de consum și de producție destinate satisfacerii nevoilor societății și lărgirii producției socialiste. În acest an se prevede o creștere a sa cu 13% față de 1958 — Veche uniune a mai multor țări germane. 4) Ață — Construit (fig.). 5) Scăderea celor de consum și de producție prime duce la reducerea prețului de cost — Anton Barbu. 6) Ene Nicula — Măsură de timp — Pasăre ce trăiește în ținuturile calde. 7) Săpătură în lucrările de hidroameliorație — Într-un cuvânt, utilaj pentru industria petroliferă, autocamioane, tractoare, locomotive Diesel etc., ce se fabrică la noi în țară (sing.). 8) Dialect francez. 9) Introducerea unor factori noi în producție, având ca rezultat îmbunătățirea calitativă și cantitativă a muncii,

care constituie o pirghie importantă pentru perfecționarea tehnică — Afirmație. 10) Unul din indicii sintetici cei mai importanți în economia noastră, a cărui reducere asigură creșterea acumulărilor socialiste (3 cuv.).

VERTICAL: 1) Localitate în care se construiește o nouă fabrică de fire sintetice, cu o capacitate de 5.000 t/an rolan. 2) Produs pe care combinatul chimic de la Borzești îl va produce într-o cantitate de 11.000 tone pe an — Pepene! 3) Salariu ce se plătește în fiecare lună — ...mark, localitate în Finlanda. 4) Prieten din Paris — Cauze. 5) Tractor construit special pentru tracțiunea pe șosele — Intins. 6) Pronume — Posed — Traian Dumitriu. 7) Produs alimentar al cărui import va fi lichidat în următorii ani datorită în bună măsură noilor investiții ce se fac în industria alimentară — Suvrafață. 8) Lac în U.R.S.S. — Sfânt. 9) Produs obținut cu un consum specific de materii prime redus și la un preț de cost scăzut. 10) Eroul romanului „Străzina” de Titus Popovici — Dese! 11) Așezare rurală ce prosperă în anul regimului nostru — Excavat.

MĂRCILE ȚĂRILOR ROMINE

„Capul de bour” al Moldovei și „Vulturul” Munteniei simbolizează, în cea de a treia emisiune de mărci poștale rominești, Unirea celor două Țări Romine. Sint primele mărci care circulează pe teritoriul Munteniei, căci, după cum se știe, mărcile „Cap de bour” au avut putere de francare numai pe cel al Moldovei.

Administrațiile poștale se unifică de-abia în 1862, moment care prilejuește emiterea mărcilor consacrate sub denumirea de „Principatele Unite” (foto 3, 4, 5).

Referitor la desen, subliniem faptul că greșala existentă în legenda mărcilor anterioare este îndreptată, trecându-se deși corect „Franco Scrisorei” în loc de „Porto Scrisorei”.

Emisiunea „Principatele Unite” are trei valori: 3 parale (culoare galbenă), 6 parale (culoare roșie) și 30 parale (culoare albastră). Prima reprezintă taxa pentru ziare și imprimare, cea de a doua pentru scrisori loco și cea de a treia pentru scrisori expediate pe întreg teritoriul țării.

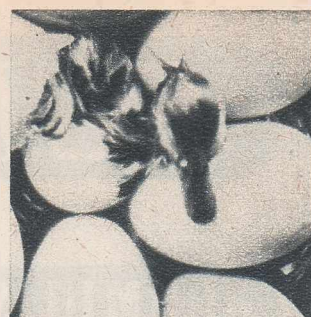
Aceste mărci sint înlocuite în 1864 cu altele, imprimate prin galvanoplastie. Formatul, desenul, culorile și valorile au rămas aceleași. Cea de a doua emisiune „Principatele Unite” este cunoscută cu mențiunea „tipografică”.

O altă emisiune care amintește de actul Unirii o constituie cea pusă în circulație în 1865. Stema principatelor este înlocuită cu effigia domnitorului Al. I. Cuza, iar în legendă apare inscripția „Poșta Română” (foto 2).

Mărcile „Cuza” au valorile 2 parale (culoare galbenă) 5 parale (culoare albastră) și 20 parale (culoare cărămizie).

În mărcile rominești, Unirea Țărilor Romine mai este oglindită și printr-o emisiune din 1949, fiind s-au sărbătorit 90 de ani de la acest eveniment. Este vorba de o marcă de 10 lei (culoare albastră) al cărei desen simbolizează Hora Unirii cântată de Vasile Alecsandri (foto 1).

Centenarul Unirii Țărilor Romine prilejuește apariția unei emisiuni jubiliare.

INSTANTANEE rare

Reporterului fotograf care urmărește prinderea instantaneelor mai puțin obișnuite din viața oamenilor sau a animalelor, îi trebuie uneori o mare doză de răbdare, iar altele multă prezentă de spirit. Ca să nu mai vorbim și de cazurile în care își cere să aibe un curaj nemaipomenit, cum ar fi atunci când fotografiază o explozie atomică, un vas care se scufundă, o inundare catastrofală sau chiar o încălecare provocată de demența rock-and-roll-ului.

Instantaneele pe care le publicăm, deși n-au cerut reporterului decât prezența de spirit, prezintă, totuși, momente rar prinse pe pelicula aparatului fotografic, fapt pentru care au și fost premiate la diferite expoziții.

Iată, de pildă, o poză care ne înfățișează momentul rar întâlnit pînă și de ochii cercetătorului zoologic, în care un șarpe își leaptă vechea piele. E cu atât mai greu de prins acest instantaneu, cu cit șerpul află în libertate se ascund întotdeauna fiind simți că trebuie să-și primească pielea.

Un alt instantaneu ne înfățișează leșirea unui boboc de gîscă din ou. Și această imagine e rară, deoarece ea n-a fost prinsă la un incubator, ci într-un cuibar natural cloctit de o gîscă, unde e greu să pindești momentul apariției puiului, fără să riști răcirea ouălor.

În sfîrșit, iată și un instantaneu care ne prezintă o imagine amuzantă, unică în felul ei. Este vorba aici de o maimuță care, văzînd-o pe stăpîna ei cum jumulește o găină tăiată — ca orice maimuță care se respectă a vrut să facă și ea la fel. A prins un cocos din curte și a început să-l jumulească de viu. Moment pe care fotografatul a avut șansa și prezența de spirit să-l înregistreze pe pelicula aparatului său.

POȘTA redacției

CIOBANU NICOLAE — Cîmpulung, reg. Pitești. Cauzele căderii părului sint multiple. Mai toate, însă, au la origine dereglarea funcțiilor glandulare — și în special a glandei tiroide. La analiză s-a constatat că firul de păr conține — printre altele — patru minerale de bază, care reprezintă următoarele procente din masa firului: 20% siliciu, 5% sulf, 10% fier și 10% magneziu. Pentru ca firul de păr să rămînă sănătos, aceste minerale trebuie să se găsească în păr în cantități amănunțite — lucru asigurat prin activitatea glandei tiroide. Firește că mai contribuie la căderea părului și mediul în care se dezvoltă — seboreea, mătreața, transpirația, grăsimea sau uscăciunea epidermei etc. Problema fiind atât de complexă, nu vă putem da rețete. E necesar să consultați un medic dermatolog, care să nu se limiteze la o rețetă superficială de loțiuni, ci să cerceteze și să combată cauza căderii părului.

MIOARA ROCHIANU — T. Severin, reg. Craiova. Doctorul Alexeevici și doctorița Siniakova, despre care ați citit, n-au făcut decât să cerceteze și să confirme în mod științific efectul tratamentului cu venin de albine în anumite cazuri de reumatism — tratament de altfel aplicat empiric din cele mai vechi timpuri. Reumatismul fiind o boală ce apare din cauze multiple (uneori e produs pînă și de o amigdalită sau de existența unui granuliom dentar), nu vă putem spune dacă e sau nu cazul să aplicați și dv. acest tratament. Credem că ar fi mai indicat să vă adresați unei clinici reumatologice — cum ar fi aceea de la Spitalul Brîncovenesc — sau Institutului de seruri și vaccinuri Pasteur, din București, șos. Giulești 141.

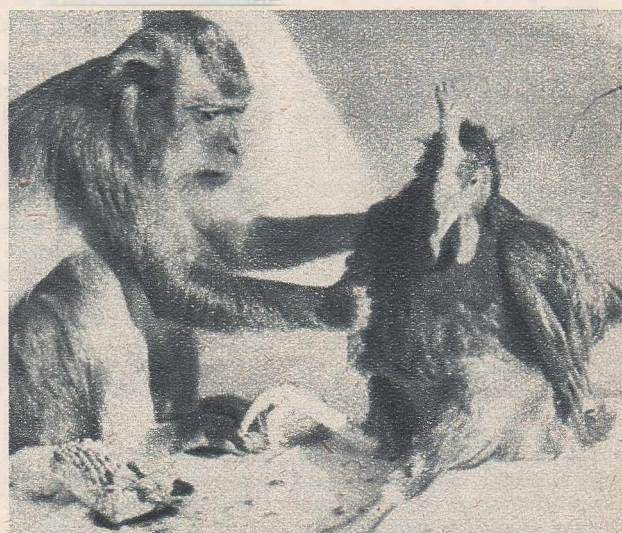
SERGIU CAZAN — Pașcani, reg. Iași. Dacă e adevărat că Jules Verne a trăit... trei vieți? Da, ceva e adevărat în ceea ce ați auzit dv. E vorba probabil de cartea lui Kiril Andreev consacrată operii marelui scriitor francez și în care autorul susține că eroul său a trăit de trei ori: o dată în existența lui reală, a doua oară în imaginația contemporanilor săi și a treia oară în visurile operelor lui materializate. Da, visurile lui au fost mai tîrziu materializate. Savanți celebri ca Mendeleev, Jukovski, Tjolkovski au recunoscut

că s-au înspirat în unele lucrări ale lor din opera lui Jules Verne. De altfel, întreaga lui operă urmărește să cultive ideile îndrăznețe și ambiția realizării lor, ambiția omului de a triumfa asupra forțelor potrivnice ale naturii. Lucru pe care-l vedem realizat din plin astăzi și în care-l vedem pe Jules Verne trăind cea de a treia viață a lui — cum spune Kiril Andreev.

R. BROASCA — Suceava. Nu aveți cum să îndepărtați masa de păr alb care crește pe capul copilului dv., decît controlînd prin analize funcțiunile organice ale corpului și tratînd cauza. Alfel, tînzînd părul pînă la piele, el va crește din nou, tot alb. Noi credem, totuși, că e prea devreme, la vîrsta de cîteva săptămîni, să vă dați seama dacă părul are tendința să rămînă așa sau e vorba numai de o decolorare produsă printr-o tulburare trecătoare.

G.U. IUGLIȘ — str. Olteniei 3, București. Singurul mijloc de a feri cărțile de mucegai este acela de a le păstra într-un loc uscat. Dacă au apucat însă să prindă mucegai, le puteți curăța cu clor. Clătiți după aceea locul cu un tampon de vată înmuiat în apă rece și uscați imediat cu o hîrtie sugătoare. În ceea ce privește boala lui Bazedov, ceea ce vă putem spune în cadrul acestei rubrici, este doar că se datorește unei proaste funcțiuni a glandei tiroide și că se manifestă prin formarea gușei și prin bulbucarea exagerată a ochilor, însoțite de stări nervoase, nevraigii, insomnii, transpirații și chiar urcări de temperatură. Un tratament eficient nu poate fi aplicat decît de către un medic specialist în endocrinologie, după analizele de rigoare.

ELISABETA VERGU — B-dul Tolbubin, București. 1) Obiectele de argint nu se înnegresc dacă sint păstrate involute în hîrtie neagră. 2) Petele roșii care apar pe față în timpul iernii, se înlătură prin aplicarea unor comprese calde și reci alternativ. 3) Cifra a doua din paranteză care apare pe coperta noastră și care vă nedumerește, indică numărul revistei începînd de la prima apariție. Vă mulțumim pentru aprecieri și promitem că vom căuta să fim totdeauna la înălțimea lor.

CAMPIONATELE internationale

de tenis de masă ale R.P.R.

trăvechiul oraș de pe țărmul Pontului Euxin, atât de animat și solicitat în zilele de vară, iarna este de nerecunoscut.

Faleza și plajă sint pustii.

De ani și ani, constanțenii s-au obișnuit ca în zilele de iarnă să-și petreacă timpul liber în casă. Străzile nu cunosc animația estivală. Din

șind în cind doar, se zărește pe faleză cite un bătrîn lup de mare, care, chemat de mugetul și involburarea întinsului apei, își retrăiește amintirile tineretilor sale.

Și iată că liniștita viața a orașului a fost tulburată de un eveniment deosebit: campionatele internaționale de tenis de masă ale R.P.R.

Așteptate cu nerăbdare, campionatele au cunoscut un succes de public deosebit. Pînă seara fîrziu, frumoasa Sală a Sporturilor din localitate era asaltată de cei ce nu au reușit să-și procure bilete. Fără îndoială că interesul manifestat de constanțeni era justificat. În sală au evoluat jucători cu renume mondial. Dar constanțenii doreau să-i vadă „la lucru” și pe tinerii noștri reprezentanți, care la recentele campionate internaționale ale Scandinaviei au reușit să se afirme și chiar să cîștige proba de dublu-mixt. La Constanța, tinerii noștri

nu au dezamăgit. La dublu fete, finala s-a disputat între reprezentantele noastre, fiind cîștigată de cuplul Maria Biro-Geta Pitică. Și fiindcă e vorba de tinerii noștri jucători, este cazul să consemnăm și apariția unei speranțe. E vorba de tînărul A. Rethi, care în timpul concursului a demonstrat reale calități tehnice și frumoase perspective în sportul pe care-l îndrăgește.

Fostul campion mondial F. Sido era mereu în atenția spectatorilor deoarece declarase că este pentru ultima oară cînd vine la noi în calitate de jucător. După campionatele mondiale de la Dortmund, ce vor avea loc anul acesta, intenționează să se retragă din viața competițională.

Dar și apariția celorlalți jucători nu era mai puțin așteptată. Este cazul iugoslavului Markovic II, a maghiarilor Berczik, Eva Koczian și Földy, ca și a numeroși alți jucători din R.P. Bulgaria, R.D. Germană, R.P. Polonia, Suedia, Belgia și Franța.

Spre orașul portuar român — în care altă dată în acest anotimp domnea calmul hibernal, iar acum a fremătat o vie activitate sportivă — s-a îndreptat, în ultima săptămîna, atenția iubitorilor de tenis de masă din țară și din multe alte țări ale lumii.

Dan BIRIĂDEANU

Fotografiile autorului

Pe linia de fund, Berczik este excelent. Iată-l într-o poziție caracteristică în meciul susținut cu iugoslavul Markovic II în finala probei de simplu bărbați.

Campioana europeană Eva Koczian cîștigă proba de simplu femei, în plin atac.

Au sosit ziarele de dimineață

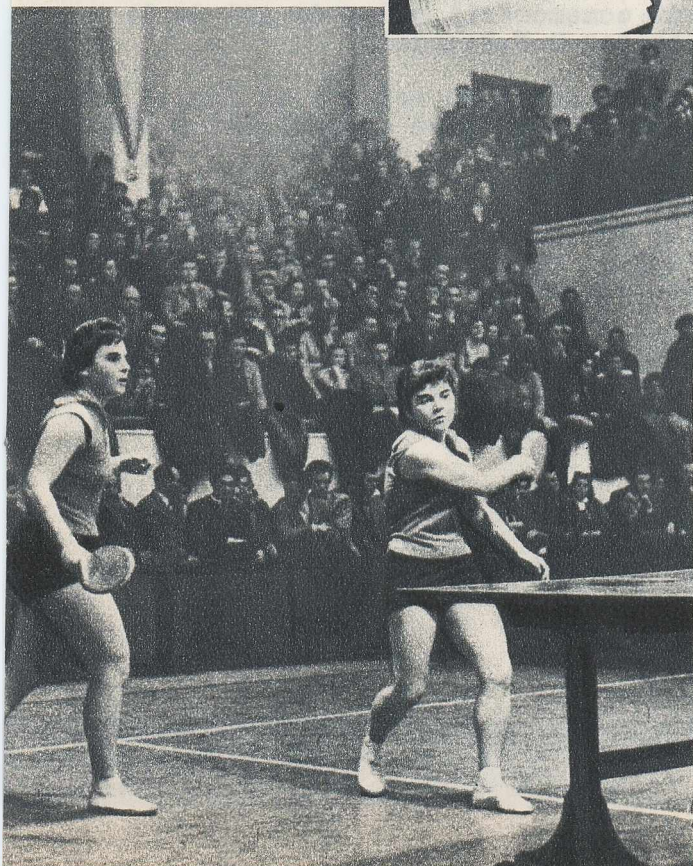

Speranța suedezilor, Borg, finalist la proba de dublu-mixt, a fost învins de tînărul nostru reprezentant, A. Rethi, cu 3-0.

Cuplul nostru Maria Biro-Geta Pitică, cîștigătorul probei de dublu-fetei.

„Cred că tînărul jucător român Rethi este cel mai bun jucător de 15 ani pe care l-am văzut în viața mea”. (Din declarația lui Hamerlund, conducătorul lotului sportivilor suedezi).

Înainte de concurs, mingea trebuie aleasă cu multă atenție. Jucătorii F. Sido (R.P.U.) și Markovic II (R.P.F. Iugoslavia) sînt exigenți din acest punct de vedere.

- Azi, sîmbătă 24 ianuarie 1959 orele 10 se deschide sesiunea jubiliară a Marii Adunări Naționale a R.P.R., închinată Centenarului Unirii Țărilor Romîne.

- Ziarele semnaleză noi succese în transformarea socialistă a agriculturii. Raionul Ceacova, regiunea Timișoara, a fost complet colectivizat. De asemenea în raioanele Cristur Secuiesc din Regiunea Autonomă Maghiară și Bîrlad din regiunea Iași a fost terminată cooperativizarea agriculturii.

- În zilele de 13 și 14 ianuarie a avut loc la Direcția de Propagandă și Cultură a C.C. al P.M.R. o consfățuire cu privire la problemele politice și culturale de masă.

- În întreaga țară se desfășoară adunările generale ale gospodăriilor colective pentru discutarea dărilor de seamă pe anul 1958 și alegerea noilor consilii de conducere.

- În București a avut loc constituirea Comitetului Național de pregătirea tineretului din țara noastră în vederea participării sale la cel de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie, care va avea loc la Viena între 26 iulie și 4 august 1959. Președinte al Comitetului a fost ales acad. Cezar Petrescu (foto 1).

- Zilele acestea s-a împlinit un an de la punerea în funcțiune, la Institutul de Fizică Atomică al Academiei R.P.R., a ciclotronului furnizat țării noastre de către Uniunea Sovietică.

- Chemarea adresată de studenții ieșeni către studenții din toate centrele universitare, pentru ca în cinstea celei de a doua Conferințe pe țară a U.A.S.R. să se prezinte la examene cît mai bine pregătiți, a găsit un larg răsădit în rîndurile studenților. Iată un aspect din sala de lectură a Institutului de Petrol și Gaze din București, care în aceste zile cunoaște o mare animație (foto 2).

- În sala Ateneului R.P.R. a avut loc un recital extraordinar consacrat comemorării a 200 de ani de la moartea marelui compozitor G.F.Haendel.

- S-a anunțat că în acest an rețeaua de înaltă tensiune din țara noastră va fi extinsă cu peste 1100 kilometri.

- Se extinde acțiunea tineretului de creștere a păsărilor și iepurilor de casă. Numai în regiunea Iași tinerii din G.A.S., G.A.C. și din școlile cu internate vor crește anul acesta 40.000 de păsări.

- Sîmbătă 17 ianuarie și-au început lucrările conferințele regionale de partid Cluj, Craiova, Iași, Oradea, Ploiești, Regiunea Autonomă Maghiară, Suceava și Timișoara.

- Taberele de schi pentru elevi și școlari și-au început din plin activitatea. În fotografie un aspect de la tabăra de schi din Predeal a elevilor și școlariilor (foto 3).

ÎN JURUL CLUBULUI

CU APARATUL FOTOGRAFIC prin INDIA

La 26 ianuarie, poporul indian sărbătorește nouă ani de la proclamarea Republicii India. Publicăm cu acest prilej câteva imagini din India prietenă.

1. O contribuție de seamă la întărirea prieteniei romino-indiene a constituit-o vizita în India a tovarășului Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., și a altor conducători ai țării noastre.

2. Calcutta. Sediu înaltei Curți.

3. Tabloul de comandă al centralei electrice de la Bokaro.

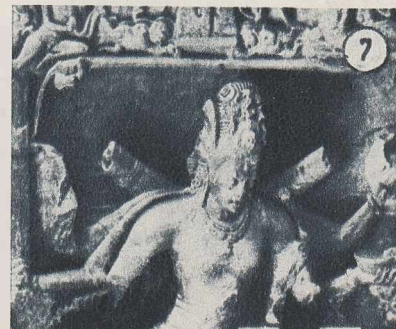
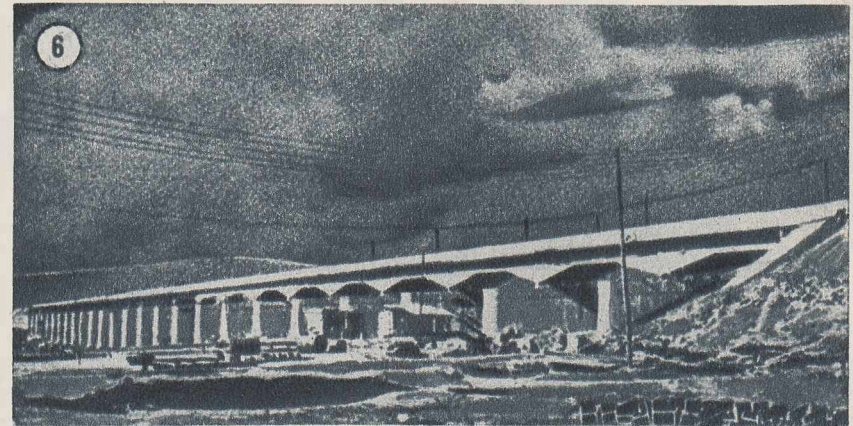
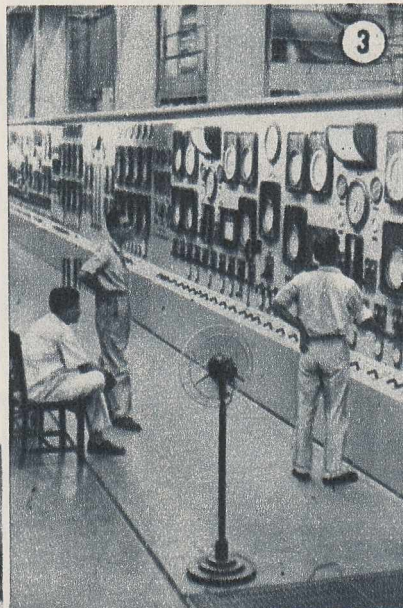
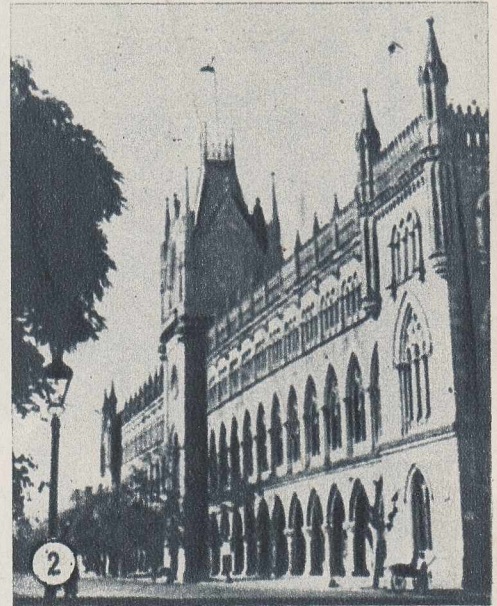
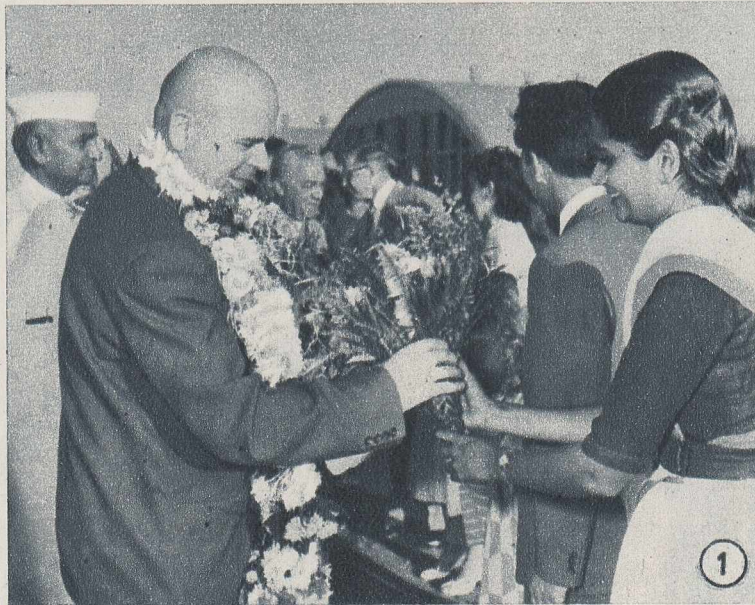
4. Dans indian.

5. New Delhi. Clădirea Parlamentului.

6. Noul pod peste râul Hirakud.

7. Sculptură din peștera Elefanta — vechi monument al culturii indiene.

8. Aspect din Bombay.

REDAȚIA : BUCUREȘTI Căsuța Postală 3507 of. 33
PIAȚA ȘCIINTEI Tel.: 17.60.10, Int. 1744

ABONAMENTE: la toate oficiile postale din țară și la factorii postali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

